

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2^{αν} ΣΕΛ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΕΧΟΛΙΑ

«Σήμερον ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος τοῦ μεγάλου Βασιλέως ἐν ναῶ εἰσέρχεται»

ΜΕ ΤΗ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνάεας εὐχῆς τῆς Παν-αρχάντου Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, θά γιορτάσουμε καὶ φέτος τὴ μεγάλη θεομητορική ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων Τῆς, τὰ ὁποῖα αποτελοῦν ἓνα πολὺ ση-μαντικὸ γεγονός στὴ ζωὴ Τῆς, καθ' ὅτι ἀπὸ αὐτὸ ἀρχί-ζει ἡ μέγιστη συμβολὴ Τῆς στὸ ἔργο τῆς Θείας Οἰκο-νομίας. Ἡ ἀφιέρωσις Τῆς στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ ἦταν ἐπι-βεβλημένη, διότι ἐπρεπε νὰ προφυλαχτεῖ ἀπὸ τὴν φθορὰ τῆς ἁμαρτίας στὴν παιδική Τῆς ἡλικία. Νὰ μεί-ναι ἀπόλυτα ἀγνή καὶ καθαρὰ ἀπὸ κάθε μολυσμὸ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ὥστε νὰ ἀξιώθει νὰ γίνεῖ τὸ τί-μιο δοχεῖο, νὰ κρατήσῃ στὰ ἅγια καὶ πάνταγι σπλάγ-χνα Τῆς τὸν ἀπόλυτα ἅγιο Θεό. Ὁ Ναὸς τῆς Ἱερου-σαλὴμ ἦταν γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς Ἰουδαίους ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ. Σὲ αὐτὸν τὸν ἅγιο τόπο ὀδηγήθηκε ἡ Παν-αγία μας, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀποστομὸς σκηνῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Σὺμφωνα μὲ τὴν παράδοση, ἡ

Ὁμολογία κ. Φραγκίσκου ὅτι κυβερνᾷ μαφιόζικον βασίλειον!

ΙΗΣΟΥΥΤΙΚΩΝ ὑποκρισίων τὸ ἀνάγνωσμα... Ὁ «ἀλάφρητος» συ-νεγχεῖσι ἀκτέθηκε νὰ προκαλεῖ τὴν (ἀσθενική) μνήμη τῆς ἀνθρωπιότη-τας μὲ τὸ υποκριτικὰ καὶ «κροκο-δεῖλμα δάκρυα». Ὁ λόγος γιὰ μίᾱ πρόσφατη, ἀπὸ τίς πολλῆς, ἀλλὰ δόριστη, «συγγνώμης» τοῦ «καὶ τὰ σκάνδαλα στὴ Ρώμῃ καὶ τὸ Βατικὰνόν». «Συγγνώμη γιὰ τὰ σκάνδαλα τὰ ὁποῖα ζέσπασαν πρόσφατα στὴν Ρώμῃ καὶ στὸ Βατικανόν, ζήτη-σε τὴν Τετάρτῃ ὁ Πάπας Φραγκί-σκος, ἀπευδυνόμενος στοὺς συγ-κεντρωμένους πιστοὺς στὴν πλα-τεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου». Μόνον ποὺ ἡ συγγνώμη τοῦ ἄρρεος «φλοῦ», ἀφοῦ «ὁ ποντιφικὰς δὲν ἀνέφερε συγκεκριμένα ποιά σκάνδαλα ἐννοεῖ, ἀλλὰ ποῖα ἀπὸ τὰ σχολαστέ-ς το-νίζουσι ὅτι εἶναι πιθανὰ νὰ πρόκειται γιὰ περιπτώσεις οικονομικῆς κακο-διαχειρίσεως ἐντὸς τοῦ Βατικανοῦ, γιὰ τὴν κακοποίηση παιδιῶν ἀπὸ μέρους καθολικῶν κληρικῶν καὶ γιὰ τὴν παρείσφρηση μαφιόζικων συμφερόντων ἐν μεγάλῳ μέρει τῶν οικονομικῶν δραστηριοτήτων τῆς Αἰώνιας Πόλεως» (Ἰσολ. Τὰ Νέα!). Μὲ ἄλλα λόγια ὁ θλιβερός ηγετικόςος τοῦ κρατικοῦ τοῦ δειγμά-τος, ὁμολογεῖ, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ὅτι κυβερνᾷ «μαφιόζικον» βασίλειον, χειρότερος ἀπὸ αὐτὸ ἔκείνα τοῦ πολυνησιακοῦ συμπλέγματος τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπου καταφεύγουν οἱ λωποδύτες τοῦ κόσμου, νὰ κά-νουν τίς βρωμιόδουλεῖς τους! Ἀλλὰ καὶ ποὺ ζήτησε συγγνώμη, τί ἔγνε; Ὑποσέθηκε διόρθωσι; Ὅχι βέβαιαι! Τώρα, τί σχέσις μπορεί νὰ ἔχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ ἀμαρτωλὸ μαφιόζικον βασίλειον τοῦ κ. Φραγκίσκου, αὐτὸ μόνον οἱ «δι-κοί» μας οἰκουμένους μποροῦν νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσουν!

Αἱ σκόπημοι ᾠοριστολογίαι τοῦ κ. Φραγκίσκου

ΜΑΖΙ ΜΕ τὴν «φλοῦ» (εἰσόριστη) συγγνώμῃ τοῦ «ἀλάφρητος», «ἄναφέρθηκε στὴ συνέχεια καὶ «στὸ σκάνδαλο τῶν παιδιῶν νὰ ὁποῖα εἶναι θύματα βιασμῶν, ἐγκα-τάλειψης καὶ ἔλλειψης ἀγάπης», ἓνα σκάνδαλο ἀκόμη σοβαρώτερον, διό-τι "τὰ παιδιά δὲν ἔχουν τὸν τρόπο νὰ τὸ ἐπεξεργασθοῦν". (Ἰσολ. Τὰ Νέα). Ἡ ἀναφορά τοῦ αὐτῆ ἦταν τὸ ἴδιο «φλοῦ», ὅπως καὶ οἱ συγγνώμες του, διότι δὲν διευκρί-νε-σε, ἂν τὰ βιασμένα παιδιά, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔκαμε λόγο, εἶναι βιασμένα ἀπὸ «κοσμικοὺς» ἢ ἀπὸ τοὺς χιλιᾶ-δες φραγκοπαπάδες του, γιὰ τοὺς ὁποίους, τὸ «θεϊκὸ κράτος» ἀναγ-κάστηκε νὰ καταβάλῃ ἀποζημιώ-σεις πολλῶν ἑκατομμυρίων δολλα-ρίων, ἀδειάζοντας τὰ ταμεῖα τῆς «Τραπεζῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!» Ἄν δὲν «ἐταίει θεάτρον» ἀπὸ τὰ μπαλκόνια τοῦ Βατικανοῦ, ἐνώπιον τῶν ἄβυλων ὀπαδῶν του, θά ἐπρεπε νὰ κατονομάσει τοὺς «ἱερούς βιασμοὺς» καὶ νὰ ἐξαγγεί-λῃ τὴν καθάραισιν τῶν «θερμοσί-μων» φραγκοπαπαδῶν του, «ἐδῶ καὶ τώρα». Ἀλλὰ δὲν ἔκανε! Οὐδέμῃ καθάραισις ἔγνε ως τώρα, ὅπως προβλέπεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Καὶ οὐτε θὰ γίνεῖ, διότι, ἀπλῶστα: ὁ παπισμὸς δὲν πιστεύει ὅτι εἶναι (προτίστως) «ἐκκλησιαστικόν», καθ' ὅτι, αὐτὴ τὴν πί-στιν ἔχει Ἀρθρῆσι στοὺς «δικούς» μας οἰκουμενιστέ! Ἄ, καὶ καὶ ἄλλο σημητικό: Ἄν τὸ Βατικανὸ ἦταν ἀμέτοχος στοὺς «ἱερούς βιασμοὺς» τῶν χιλιᾶδων ἄθμων παιδιῶν, γιὰτὶ προβυμιοποιήθηκε νὰ καταβάλῃ ἀποζημιώσεις στὰ θύματα; Γιατὶ δὲν πλήρωσαν οἱ «ἥρωες» τῶν βιασμῶν τίς ἀποζημιώσεις καὶ τίς πλήρωσε ἡ «ἐκκλησία»; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!

Φρικιαστικὰ στοιχεῖα διὰ τοὺς «ἱερούς βιασμοὺς» τοῦ Βατικανοῦ!

ΤΟ «ΑΘΗΝΑΪΚΟ Πρακτορεῖο Εἰδώσεων» καὶ τὸ «Μακεδονικὸ Πρακτορεῖο Εἰδώσεων», ἀναφέρ-θηκαν στὸ πρόβλημα τῶν «ἱερῶν βιασμῶν» ἀνηλικίων καὶ ἀναήλικων παιδιῶν ἀπὸ τοὺς φραγκοπαπά-δες, ἀποκαλύπτουνς φρικιαστικὲς λεπτομερείες. Διαβάστε καὶ φριζε: Ὁ πάπας Φραγκίσκος ἀντιμετώ-πισε τὴν σεξουαλικὴ κακοποίηση παιδιῶν ἀπὸ τοὺς ρωμαιοκαθολι-κοὺς κληρικοὺς τὴ τελευταία μέρα τῆς πρώτης του ἐπισκεψῆς στὶς

ἑνωμένες Πολιτεῖες, σὲ μίᾱ συγάν-τησι μὲ πέντε ἐνήλικες ποὺ εἶχαν κακοποιηθεῖ ὡς παιδιά, μὲ τὴ δέ-σμευσή ὅπι θά θεθοῖν ὑπὸ τῶν εὐθυνῶν τοὺς ὅσοι εἶναι ἀναμεμι-γμένοι στὰ ἐγκλήματα καὶ τίς ἀπο-κρίσεις των. [...] Τὸ σκάνδαλο τῶν βιασμῶν παιδιῶν ἀπὸ καθολικοὺς ἱερωμένους ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται τὸ 2002 στὶς ΗΠΑ, καὶ σὲ ἄλλες

Ἄλλο συνυπάρξις μὲ τοὺς πλανεμένους καὶ ἄλλο θρησκευτικὸς συγκρητισμός!

ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ ἓνα εὐστο-χὸ σχόλιό τοῦ ἀγωνιστῆ θεο-λόγου κ. Β. Χαράλαμπος γιὰ τὴ θλιβερὴ παρουσίᾱ ἐκπρο-σώπου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου σὲ ἰσλαμική ἐορτή: «Ποιά χαρὰ μπορεῖ νὰ ἀισθά-νεται Ὁρθόδοξος ἱερέας βρι-σκόμενος στὸ Χαλὰ Σουλτάν Τεκέ; Λύπη ἀισθάνεται ὁ Ὀρθό-δοξος Χριστιανὸς τῆς Κύπρου, ὅταν ἀκούει τέτοια λόγια ἀπα-ράδεκτης ἀβρότητας. Παρό-μοια λύπη δοκιμάσαμε παιδι-ότερα, ὅταν Μητροπολίτης ἡμικαθεζόμενης Μητροπολι-τικῆς περιφέρειας στὴν Κύ-προ ἀνέφερε ὅτι «οἱ θρησκεῖς ὅταν συνυπάρχουν ἐμπλουτί-ζουν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων σὲ ἐπίπεδο πολιτισμοῦ», ἐπι-σημάνει ἡ ὁποία ὑπάρχει ἀναρτημένη στὴν ἱστοσελῖδα τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς. Εἶναι ξεκαθάριτ συγκρητιστική ἡ ἀναφορά ὅτι «Οἱ θρησκεῖς ὅταν συνυπάρχουν ἐμπλουτί-ζουν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων σὲ ἐπίπεδο πολιτισμοῦ». [...] Ἄλλο ἡ συνυπάρξις λοιπὸν μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν εἶναι Χριστιανοὶ καὶ ἄλλο ἡ συν-υπάρξις θρησκείων. Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶναι Ὁρθόδοξοι Χρι-στιανοὶ εἶναι ἀρετὴ, ἐνῶ ἡ συν-υπάρξις θρησκειῶν ἐκπτώσις ἀληθείας καὶ ἐκθάρατος συγ-κρητισμός» (Ἰσολ. Ἀκτίνας) Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα!

χωρὲς ἄργητος, ζημιώνοντας ἠθικά καὶ οικονομικὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία παγκόσμια καὶ καταλή-γοντας σὲ μεγάλες ἀποζημιώσεις στὰ θύματα. Σὺμφωνα μὲ ἀσφαλι-στές, ποὺ παρουσιάσαν τὰ στοι-χεῖα σὲ συνδύριό στὸ Βατικανὸ τὸ 2012, ὑπολογίζεται ὅτι 100.000 παιδιά στὶς ΗΠΑ ἦταν θύματα σε-ξουαλικῆς κακοποιήσεως ἀπὸ καθολι-κοὺς παπάδες. Ἡ Φιλαδέλφεια ἦταν μίᾱ ἀπὸ τίς πόλεις μὲ τίς πε-ρισσότερες περιπτώσεις (6.400 παπάδες μὲ ἐμπειρισιασμένους πε-ριπτώσεις κακοποίησης ἀπὸ τὸ 1950 ἕως τὸ 2013). Δώδεκα ἑδρες ἐπισκόπων στὴ χώρα ἔχουν κηρύ-ξει πτώχευσιν μετὰ ἀπὸ περάστιες ἀποζημιώσεις ποὺ πλήρωσαν σὲ θύματα, οἱ ὁποῖες συνολικὰ στὶς ΗΠΑ ἀνέρχονται στὰ 3 ἐκατομμύ-ρια δολάρια» (Πηγή: ΑΠΕ – ΜΠΕ). Παραθέσαμε τὸ ἀποκαλύ-πτικό αὐτὸ ἔγκρυδο δημοσίευμα, ὡς τεκμήριο, εἰς τὸ δὲ τὰ «βγάζουμε ἀπὸ τὸ μυαλό μας» ὅ,τι γράφομε γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴ Ἀγία Ἑδρὰ!

Οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν εἴμεθα μισαλλόδοξοι!

ΜΙΑ ΑΠΟ τίς πλεόν ἀσθητικὲς συκοφαντίες ποὺ δεχόμεθα, ἀπὸ μέρους τῶν οἰκουμενιστῶν, ὅσοι πιστεύουμε ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία μας εἶναι ἡ ἀληθινή καὶ ἀκανοτόμητη πίστις καὶ ἡ ἀληθινὴ Μία, Ἁγία, Κα-θολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι αὐτὴ τῆς μισαλ-λόδοξας. Ὅτι δὲν ἀγαπάμε τοὺς «διαφορετικούς στὴν πίστιν» καὶ δὲν θέλουμε συνυπάρξει μαζὶ τους! Αὐτὸ εἶναι ἓνα «καρμηνιπτόν» ψέ-μα. Τοὺς πλανεμένους τοὺς ἀγαπάμε, προσευχόμεστε γι' αὐτοὺς καὶ ἀγωνίζουμε γιὰ τὴ σωτη-ρία τους, ἢ ὅποια εἶναι ἐπιφοραλὴ στὴν αἵρεσι, καὶ γι' αὐτὸ πασχί-ζουμε νὰ τοὺς ἐπαναφέρουμε στὸ δρό-μὸ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς σωτηρίας. Μισοὺς πρῶτα, ὅμως ὄχι τοὺς πλανεμένους ἀδελφούς μας, ἀλλὰ τὴν πλάνη, ἡ ὁποία εἶναι ἔργο τοῦ ψυχοκτόνου διαβόλου. Οὐδέποτε ἔχουμε ἐγείρει ζήτημα συνυπάρξε-μαζὶ τους, ἀλλὰ ἐμμένουμε στὴν ἀπολυτοποίη τῆς ὀρθόδοξου πίστε-ως καὶ ἀποστερηφώμεσι κάθε ἀπο-πείρα ἐκπτώσις ἀπὸ αὐτῆ, γιὰ χά-ρην τῶν «καλῶν σχέσεων» καὶ τῆς «ἀγάπης» πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους. Πραγματικὴ ἀγάπη ἔχουμε ἐμείς καὶ τὴν ἐκδηλώνουμε πρὸς αὐτοὺς, διότι ὁ ἔλεγχος μὲς εἰναι τὸ «πικρὸ γιναιρικό», τὸ ὁποῖο ὀδηγεῖ στὴν

πνευματικὴ τους ἴαση. Ὅπως ὁ καλὸς καὶ εὐσυνείδητος γιατρός, κάνει προσωρινὰ τὸν ἀσθενὴ νὰ πονάει καὶ νὰ υποφέρει, προκειμέ-νου νὰ τὸν θεραπεύσῃ, τὸ ἴδιο κά-νουμε καὶ ἐμεῖς. Ὁ ἔλεγχος, ποὺ συχνὰ μπορεῖ νὰ εἶναι σφοδρὸς, εἶναι ἐνοχλητικός στους πλανεμέ-νους, ἀλλὰ ἀπαραίτητος γιὰ τὴ συν-ειδητοποίηση τῆς πλάνης τους καὶ τὴν ἐπιστροφή τους στὴν σωζόμενα ἀλήθεια καὶ σωστικὴ ἀγκάλια τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντίθετα, θεωροῦμε ὅτι οἱ «ἀναπολόγους» οἰκουμενιστές, δὲν ἀγαποῦν πραγματικά τοὺς ἑτε-ροδόξους, διότι τοὺς ἀφίγνουν στὴν πλάνη καὶ στὴν ἀπώλεια καὶ νὰ εἶναι σίγουροι ὅτι θὰ βύσουν λόγῳ τοῦ Θεοῦ γι' αὐτὴ τους τὴ στάση!

Ἀκατανόητος χαρὰ Ὁρθόδοξου κληρικοῦ εἰς ἰσλαμικὸν τεκέ!

ΑΛΛΟ ΛΟΙΠΟΝ καλὴ συνύπαρ-ξις δὲν ὑπὲρδεδοξὺς καὶ ἑτερο-θρίσκους καὶ ἄλλο συμπτρσευχῆς καὶ ὑποχωρήσεις τῆς ὀρθοδοξοῦς πίστεώς μας. Ἄλλο ἀνοχή καὶ ἄλλο συμμετοχή στὴ θρησκευτικὴ ζωὴ τῶν πλανεμένων! Δεῖτε ἓνα θλιβερό συμβῆν ἀπὸ τὴν Κύπρον, ὅπως τὸ κατέγραψε καὶ τὸ σχολιάσε ὁ θεο-λόγος κ. Β. Χαράλαμπος: «Δυσ-τυχῶς τὸ θέμα τῆς συνυπάρξε-ως στὴν Κύπρῳ δὲν περιορίζεται στὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις, ἀλλὰ παρ-εμφέρει καὶ στὸ θέμα καὶ σὲ ἄλλες ἐνέργειες ἢ ἀναφορὲς ποὺ εἶναι ἀόπτες. Μποροῦμε νὰ μιλή-σουμε γιὰ εἰρηνική συνύπαρξή λαοῦ ὄχι ὅμως καὶ γιὰ συνύπαρξή θρησκειῶν. Χαρακτηριστικὴ ἦταν ἡ πρόσφατη ἐπίσκεψις χιλιῶν μου-σουλμάνων ἀπὸ τὰ κατεχόμενα γιὰ τὸ Κουρμπάν μπαϊράμ τῆς μου-σουλμανικῆς ἐορτῆς τῶν θυσιῶν. Ὁρθόδοξος ἱερεὺς παρευρέθηκε στὸ τέμενος Χαλὰ Σουλτάν Τεκκέ στὴ Λάρνακα καὶ ἀνέφερε ὅτι "μὲ χαρὰ βρίσκομαι σήμερον στὸ Χαλὰ Σουλτάν Τεκέ, ἐκπρροσωπώντας τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου καὶ με-ταφέρουμε τίς εὐχὲς τοῦ τόσο στοῦ Μουχτὰ Ἀλαάι, στοὺς ἱμάνηδες ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς ποὺ ἔχουν ἔρθει ἐδῶ στὸ Τεκέ, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ γιορτὴ τῶν θυ-σιῶν". Μεταξὺ ἄλλων εἶχε εὐχηθεῖ «Καλὴ εορτὴ τῶν θυσιῶν» (Ἰσολ. Ἀκτίνας)! Ρωτᾷτε τὸν ἐν λόγῳ κλη-ρικό ἐκπρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκό-που Κύπρου: Γιατὶ χάρηκε σὲν ἰσλαμικὸ Τεκέ, μήπως ἐπειδὴ ἐκεῖ βρίζεται ἡ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἰς εἰδωλόλατρία καὶ ὁ Χριστὸς μὲς ὑποβιβάζεται ὡς «προφρήτης» καλύτερος τοῦ Μωά-μεθ; Μήπως χάρηκε γιὰ τοὺς χιλιᾶ-δες Νεομάρτυρες τῆς τουρκοκρα-τίας καὶ τοὺς σύγχρονους Νεομάρ-τυρες στὴ Μέση Ἀνατολή; Ἐλεος πάτερ!

Προχωρεῖ ἄμεσα ἡ δημιουργία ἀποτεφρωτηρίων νεκρῶν!

Ο ΣΟΦΟΣ λαὸς μας λέει «ὅλα τὰ εἶχε ἡ Μαργαρίτῃ, ὁ φερετζῆς τῆς τεκμήριου, εἰς τὸ δὲ τὰ «βγάζουμε ἀπὸ τὸ μυαλό μας» ὅ,τι γράφομε γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴ Ἀγία Ἑδρὰ! Οἱ ἀποτέφρωσις σὲ ὅλους τοὺς το-μείς, τὴν «καίσι» ἡ ἀποτέφρωσις τῶν νεκρῶν! Γι' αὐτὸ πήρε πρωτοβουλία νὰ λύσει αὐτὸ τὸ «μεγάλον» καὶ «κρόνιον» «πρόβλημα» τῆς Ὑψρας! «Μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ ὑπουργοῦ περιβάλλοντος Πάνου Σκουρλέτι, ἀνοίγει ὁ δρόμος τῆς πολυτάπηθς ἀποτεφρώσεως τῶν νεκρῶν. Ὅλο-κληρῶνεται εἶται τὸ θεσμικὸ πλαίσιο ποὺ εἶναι ἀπαραίτητὸ γιὰ τὴν ἱδρύση ἀποτεφρωτηρίων νεκρῶν στὴν Ἑλλάδα, ὅπως γράφει σήμερα σὲ ἄρθρο τῆς Καθημερινῇ. Μάλιστα, χάρις σὲ μίᾱ τροποποίηση τῆς νομο-θεσίας ποὺ ἔγνε πέσει, τὰ ἀποτε-φρωτήρια "ἀποδεσμεύθηκαν" χω-ρικὰ ἀπὸ τὰ νεκροταφεῖα καὶ πλέον ἡ ἐγκατάστασή τους εἶναι πολὺ εὐκολώτερη. Τὸ μοναδικὸ "ἐμπόδιο" στὴ νομοθεσία εἶναι ὅτι δικαίωμα ἱδρύσεως ἀποτεφρωτηρίων νεκρῶν ἔχεικαλοῦθαίν νὰ ἔχουν μόνον οἱ ἑθνικοί, οἱ ὁποῖοι ἔως σήμερα δὲν ἔχουν ἀποδεχθεῖ ἰδιαίτερα ἀνθεκτι-κά στὶς ἀντιδράσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀκραίων θρησκευτικῶν κύ-κλων» (Ἰσολ. Ἀκτίνας) Εἶναι ἄλλο φάνερον πὺς οἱ ἄθεοι τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, ἀφοῦ «ἐκάψαν» ἐμᾶς τοὺς ζωντα-νοὺς μὲ τὴν ἄβρονα πολιτικὴ του, «βάζουν χέρι» καὶ στοὺς πεθεμέ-νους, νὰ τοὺς «καρβουνίσουν»! Ἐπει «λύνει» τὰ προβλήματα μας ἡ ἄθεα, ἀνεύθυνη κυβέρνησή μας!

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΔΕΚΑΠΟΛΙΤΗΣ

Στὶς 20 Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου. Ὁ ὁσῖος Γρηγόριος γεννήθηκε τὴν ἐποχὴ τῆς εἰκονομαχίας, καταγό-ναι ἀπὸ τὴν Ἰσαυρία καὶ γεννήθη-κε ἀπὸ γονεῖς εὐπρόσους, ἡ μητέρα του ἦταν εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος. Ὅταν ἔγινε ὀκτῶ χρονῶν ἀφιερώ-θηκε στὴν μελέτῃ τῶν ἱερῶν γραμ-μάτων καὶ σύνχαρς καθημερινὰ στὴν ἐκκλησία. Ὅταν δὲ ἔφθασε στὴν ἡλικία τοῦ γάμου, ἔχοντας πῶθο νὰ ἀφιερωθῇ στὸν Χριστὸ ἀναχώρησε κρυφὰ γιὰ τὰ βουναὶ τῆς Ἰσαυρίας καὶ πῆγε σὲ ἓνα μο-ναστήρι, ποὺ ἦταν ἡγούμενος ἓνας εἰκονόφιλος ἐπίσκοπος. Αὐτοὺς τὸν ἐστειλε σὲ ἐνάρτους μοναχοὺς νὰ ἀσκήθῃ στὴν ἡσυχία. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του ἡ μητέρα του τὸν προέτρεψε νὰ μονάζῃ μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ του. Ὅμως ὁ ἡγούμενος ἦταν αἰρετικός γιὰ αὐτὸ ὁ ἅγιος Γρηγόριος τὸν ἤλεγε μὲ παρρησία μπροστὰ σὲ ὅλη τὴν ἀδελφότητα. Ἐκεῖνος

πῆγε στὴν Θεσσαλονικὴ καὶ μετὰ στὴν Κωνσταντι-νούπολη, ὅπου προσκύνησε τὸν ἅγιο Σymeὼν τὸν ὁμολογητῇ, ποὺ βρισκόταν φυλακισμένος. Ἐκεῖ κοι-μήθηκε ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁ τάφος ἔγινε τόπος προσκυνή-ματος ἐξ αἰτίας τῶν θαυμάτων ποὺ ἐπέτρεψε.

Πληθαίνουν αἱ διαμαρτυρίαι διὰ τὰς πρωθουμένας ἀλλαγὰς εἰς τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Παραδέτομεν ἀναικόνησιν τὴν Ἄνεξάρτητὴν Ἐκπαιδευτικὴς Σὺν-εργασίας Ροδότης, ὅπου τὰ μέλη τῆς ὑποστηρίχουν τὴν καταλυτικὴν ἀξίαν τοῦ μαθήματος εἰς τὴν πνευ-ματικὴν καὶ ἡθικὴν συγκρότησιν τῶν μαθητῶν, μέσα ἀπὸ τὸ ὀρθό-δοξον βίωμα. Ὡς ἀντιρρῆθη εἰς τὸ iPaideia.gr:

«ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Ἀφοῦ κόπασε προσώρας (;) τὸ θέμα τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ μάθη-μα τῶν Θρησκευτικῶν, ζήτημα ποὺ ἀνοίγει ἡ ὑποτρομαγὴ Σία Ἀναγνώ-στοιποῦλᾶ σὲ ραδιοφωνικὴ συνέν-τευξή (ἐνδεικτικὸ αἱ αὐτὴ τίς προ-χειρότητας μὲ τὴν ὁποῖα ἀντιμετω-πίζεται τὸ θέμα), δὲ ἐπιχειρήσουμε μίᾱ προσέγγισιν μακριὰ ἀπὸ τὴν δι-κααιολογημένη ἀγωνία τῶν θεολό-γων γιὰ τὸ ἐργασιακὸ τους μέλλον (εὐλογία, ἀλλὰ καὶ παραμορφωτικὴ τοῦ διακυβέλευματος), μακριὰ ἐπίσης καὶ ἀπὸ ψευτοπροοδευτικὲς ἰδεο-λημίες καὶ στερεότυπα.

Γιὰ μᾶς τὸ θέμα δὲν ἔκλεισε· ἔχει ἀνοίξει ἐδῶ καὶ καιρὸ μὲ τὴν ἀπαλ-λαγὴ τῶν ἀλλοθρίσκων, ἐτερόδο-ξων, ὁσων κλπ. Καὶ θὰ ἐπανερχέ-ται ἀκριφς εὐκαιρίαι στὴν δυνὴ μίᾱς νομικῆς σύγκρουσης ἀνάμεσα σὲ διατάξεις τοῦ Σύνταγματος, ποὺ κα-νὼν ἔσονται νὰ ἐπανερχοῦν σὲ μίᾱ κοινὴν τὴν Κύπρῳ δὲν περιορίζεται στὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις, ἀλλὰ παρ-εμφέρει καὶ στὸ θέμα καὶ σὲ ἄλλες ἐνέργειες ἢ ἀναφορὲς ποὺ εἶναι ἀόπτες. Μποροῦμε νὰ μιλή-σουμε γιὰ εἰρηνική συνύπαρξή λαοῦ ὄχι ὅμως καὶ γιὰ συνύπαρξή θρησκειῶν. Χαρακτηριστικὴ ἦταν ἡ πρόσφατη ἐπίσκεψις χιλιῶν μου-σουλμάνων ἀπὸ τὰ κατεχόμενα γιὰ τὸ Κουρμπάν μπαϊράμ τῆς μου-σουλμανικῆς ἐορτῆς τῶν θυσιῶν. Ὁρθόδοξος ἱερεὺς παρευρέθηκε στὸ τέμενος Χαλὰ Σουλτάν Τεκκέ στὴ Λάρνακα καὶ ἀνέφερε ὅτι "μὲ χαρὰ βρίσκομαι σήμερον στὸ Χαλὰ Σουλτάν Τεκέ, ἐκπρροσωπώντας τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου καὶ με-ταφέρουμε τίς εὐχὲς τοῦ τόσο στοῦ Μουχτὰ Ἀλαάι, στοὺς ἱμάνηδες ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς ποὺ ἔχουν ἔρθει ἐδῶ στὸ Τεκέ, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ γιορτὴ τῶν θυ-σιῶν". Μεταξὺ ἄλλων εἶχε εὐχηθεῖ «Καλὴ εορτὴ τῶν θυσιῶν» (Ἰσολ. Ἀκτίνας)! Ρωτᾷτε τὸν ἐν λόγῳ κλη-ρικό ἐκπρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκό-που Κύπρου: Γιατὶ χάρηκε σὲν ἰσλαμικὸ Τεκέ, μήπως ἐπειδὴ ἐκεῖ βρίζεται ἡ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἰς εἰδωλόλατρία καὶ ὁ Χριστὸς μὲς ὑποβιβάζεται ὡς «προφρήτης» καλύτερος τοῦ Μωά-μεθ; Μήπως χάρηκε γιὰ τοὺς χιλιᾶ-δες Νεομάρτυρες τῆς τουρκοκρα-τίας καὶ τοὺς σύγχρονους Νεομάρ-τυρες στὴ Μέση Ἀνατολή; Ἐλεος πάτερ!

Τὰ θεμελιώδη αὐτὰ ζητήματα, ὅμως, δὲν λύνονται μὲ ἀφορισμούς, σὲ ραδιοφῶνα οὐτε διειδικνώζτας «προοδευτικά» εὐσημα, ὅπως ἀποφύγετο ἔκανε ἡ ΟΛΜΕ ποὺ ζήτησε παράταξι τῆς προθεσμίας, γιὰ νὰ προλάβουν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἢ ἄλλο αὐτὸ τὸ μάθημα. Χρειάζεται συνολικὴ περικύρησι γιὰ τὴν ἰδιαίτε-ρη ταυτότητα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτι-σμοῦ, σαφὴ γνώσις τῶν εκπαιδευ-τικῶν πραγμάτων καὶ ξεκάθαρη ἀποψη γιὰ τὸν ἀνθρωπολογικὸ τύ-πο, γιὰ τὸν τύπο τοῦ πολίτη, ποὺ θέλει νὰ διαμορφώσι τὸ σχολεῖο μᾶς.

Ἀφοῦ, λοιπὸν, σήμερα ἔχουμε ἓνα εκπαιδευτικὸ σύστημα ποὺ πα-

«Ἡ θεολογικὴ κρίσις καὶ οἱ ἐπιπτώσεις...»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μαρτυρίου τοῦ αἵματος.

Ἐπομένως, δὲν εἶναι ἀκριβὴς ἡ φράσις ποὺ λένε ὅσοι πρὸκαλεῖ νὰ χειροτονηθοῖν ὅτι «σήμερα θὰ βρισκόταν τὸ Μυστήριό τῆς προσω-πικῆς μου Πεντηκοστῆς».

Ὁ π. Γεώργιος Φλωρῶφσκυ σὲ ἓνα κείμενὸ τοῦ ἀναλύει τὸ «μυστή-ριο τῆς Πεντηκοστῆς» σὲ σχέση μὲ τὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴ καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Παράδοσι. Γράφει ὅτι «τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τὸ Πνεῦμα κατέρχεται ὄχι μόνον πάνω στους Ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ πάνω σ' ἐκείνους ποὺ παρευρίσκονταν μαζὶ τους· ὄχι μόνον πάνω στους δώδεκα, ἀλλὰ καὶ πάνω σ' ὅλο τὸ πλῆθος». Ἐτοί, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καθίστα στὴν πρώτη Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἱερροσολύμων καὶ ἔδωσε ποικίλα χαρίσματα καὶ διακονήματα.

Συνεχίζει ὅτι ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι τὸ πλῆρωμα καὶ ἡ πηγὴ ὅλων τῶν μυστηρίων καὶ τῶν μυστηριακῶν πράξεων, ἡ μίᾱ καὶ ἀνεξάντηλη πηγὴ ὅλης τῆς μυστηριακῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς τ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

”Οχι εἰς τὴν νόθευσιν τοῦ ὀρθοδόξου μαρτύματος Θρησκευτικῶν

Γράφει ὁ κ. **Εὐάγγελος Στ. Πονηρός**,
Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικός σύμβουλος θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων

1ον
Τὸ ἔχουμε ἐπισημάνει πολλές φορές, ἀλλὰ παρ’ ὅλα αὐτὰ κάποιο κύκλος δὲν φαίνεται νὰ τὸ κατανοοῦν: τὸ νὰ διδάσκονται τὰ παιδιά μας τὸ ὀρθόδοξο χριστιανικό μᾶθημα θρησκευτικὸν εἶναι δικαίωμα κατοχυρωμένο ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, τὴς διεθνέως συμβαθείας, τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐλληνικῶν δι-καστηρίων. Τυχὸν ἀναπόφευκτη ἡ νόθευσή του θὰ σήμαινε καταπά-τηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμά-των τῶν παιδιῶν μας. Ἡ ἀπὴλ αὐτὴ ἀλήθεια θὰ ἐπῆρπε νὰ εἶχε γίνει κατανοητὴ τόσο ἀπὸ τὸ σύν-ολο τοῦ πολιτικοῦ κόσμου, ὅσο

καὶ ἀπὸ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς θεολόγους. Βεβαίως ἡ πλειοψη-φία τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν, ὅπως καὶ ἡ συντριπτικὴ πλειοψη-φία τῶν Ἑλλήνων θεολόγων ἔχει δηλώσει ὅτι ἀναγνωρίζει καὶ ὑπο-στηρίζει τὴν ἀλήθεια αὐτή.

Ἀντιθέτως μία μερίδα τοῦ πολι-τικού κόσμου δηλώνει πρόθυμη νὰ ἀλλάξει τὸν χαρακτῆρα τοῦ μα-ρτύματος καὶ μίᾳ ὀλιγάριθμῃ ὁμάδᾳ θεολόγων δημιουργήσει καὶ ἐπιχει-ρεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ ἀκατάλληλα προ-γράμματα θρησκευτικῶν γιὰ τὸ δημοτικό, τὸ γυμνάσιο, τὸ λύκειο.

Τὰ προγράμματα αὐτὰ, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουμε ἤδη δημοσιεύσει ἐκτενεῖς ἀρνητικῆς κριτικῆς, εἶναι

πολυθρησκειακά, δὲν εἶναι κἄν δυνατόν νὰ ὀνομασθοῦν θρη-φισκολογικά. Δὲν ἐνημερώνουν ἀπλῶς γιὰ τὶς βασικὲς δοξασίες διαφορῶν θρησκειῶν, αὐτὸ γίνε-ται καὶ μὲ τὸ ἥδη καθιερωμένο μά-θημα θρησκευτικῶν, ἀλλὰ διδά-σκουν σὲ κάθε μᾶθημα ταυτοχρό-νως ἐξί - ἐπὶ τὰ θρησκευματα, συ-χνά ὑπὸ παραπειστικοῦ πίλους. Ἐάν δὲ τελικὰ ἐπιβληθοῦν, θὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιφέ-ρουν τρομερὴ σύγχυση στὰ παι-διά μας, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι υποβε-λωμένα νὰ ὑφίστανται ἓνα ἀξεδιὰ-λυτο πολυθρησκειακὸ μείγμα ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἡλικία τῶν ὁκτῶ ἐξί ἔως μέχρι καὶ τὴν ἐνηλικίωσή τους. Ἀκόμη στὰ προγράμματα αὐτὰ ἔχει παντελῶς περιφρονηθεῖ ἡ ἱστορικὴ σειρά τῶν γεγονότων καὶ ἂν ἐπιβληθοῦν, τότε τὰ παιδιά μας δὲν θὰ μάθουν ποτέ, ἂν προηγή-θηκε χρονολογικὰ ὁ Μωυσῆς ἡ ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὁ μέγας Βασίλειος ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτουλός - θὰ κυριαρχεῖ στὴ μνήμη τους ἓνα ἀξεδιὰλυτο κουβάρη «γνώσεων». Πολλὰ καὶ σημαντικὰ θέματα ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς, τὰ ὁποῖα ἐπὶ γενεῆς γε-νεῶν τὰ διδάσκονταν τὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδος, ἔχουν παραλειφθεῖ ἀπὸ τὰ προγράμματα αὐτά. Σοβρά θεολογικά σφάλματα τὰ καθι-στοῦν ἀκατάλληλα γιὰ ὀρθόδο-ξους χριστιανούς μαθητές. Δὲν εἶναι π.χ. δυνατόν νὰ διδάσκονται τὰ παιδιά μας, ὅτι ἡ μουσουλμανι-κὴ σαρία εἶναι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Τὰ ἱστορικά σφάλματα τὰ ὁποῖα περιέχουν τὰ προγράμματα αὐτὰ εἶναι ἐξ ἴσου σημαντικά. Τὰ παιδα-γωγικά σφάλματα ἐπίσης δὲν λεί-πουν, μοιολοῦν τὸν δημιουργοὶ τους πιστεύουν ὅτι τὰ δημιουργημέατα τοῦς ἐναρμονίζονται μὲ τὰ πλῆον σύγχρονα προγράμματα τῆς παιδα-γωγικῆς ἐπιστήμης! Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶναι ἀδύνα-τον τὰ προγράμματα αὐτὰ νὰ ἀνα-πτύσσουν τὴ θρησκευτικὴ συνεί-δηση τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν μαθητῶν, ἡ ὁποῖα συνείδηση δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξή χρι-στιανική, γι’ αὐτὸ καὶ κρίνονται ἀπολύτως ἀντισυνταγματικά.

Ἡ πικρία τῆς κολάσεως

«Πορεύεσθε ἀπ’ ἐμοῦ οἱ καταρμαμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἥτοι-μασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἄγγελοις αὐτοῦ (Ματθ. κε 41).

Ἔσεῖς, ποὺ ἀπὸ τὰ ἔργα σας ἐγίνατε καταραμένοι, πηγαίνετε μα-κριὰ ἀπὸ ἐμένα στὸ πῦρ τὸ αἰώνιο, ποὺ ἔχει ἐτοιμασθῇ διὰ τὸν διαβό-λο καὶ τοὺς ἄγγέλους του.

Λέγει ὁ Ἀβθᾶς Ἡσαΐας:

«Καθε ἡμέρα, πρὶν πιάσει δουλεῖα, νὰ θυμᾶσαι ποὺ ᾄσκεισαι καὶ καὶ ποὺ πρόκειται νὰ πᾶς, ὅταν χωρισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα. Νὰ θυμᾶσαι πάν-τα καὶ νὰ ἔχης μπροστὰ στὰ μάτια σου τὰ αἰώνια κολαστήρια καὶ ὅσους βασανίζονται καὶ υποφέρουν ἐκεῖ. Καὶ νὰ θεωρῇς τὸν ἐαυτὸ σου σὺν ἓνα ἀπὸ ἐκείνους μᾶλλον παρὰ ἀπὸ τοὺς ζωντανούς».

Ὁ δὲ Ἄγ. Νικόδημος λέγει:

«Συλλογίσου ἀγαπητέ ἀδελφέ, τὴν δεινότητα τῆς φυλακῆς ἐκείνης τοῦ ὄθου, στὴν ὁποία καταδικάζεται ἡ τολαίωσις ψυχῇ τοῦ ἁμαρτω-λο καὶ σκέψου τὸν τόπον αὐτῆς, ποὺ εἶναι κάτω ὅλης τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, ὅπως λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος.

Τόπος φοβερός, τόπος σκεπτικός, τόπος ἀπόκρυφος, ὅπου μόνον νὰ τὸ φαντασθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀνταρχιάζει καὶ παγώνει ἀπὸ τὸ φόβο του.

Καὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ τόπος ἐκεῖνος παρὰ ἓνα χωρίον ἀφεγγές, σκό-τους αἰώνιου καὶ ζόφου πεπληρωμένον, καθὼς τὸ ὀνομάζει ὁ θεὸς Νεῖλος.

Τί ἄλλο εἶναι ὁ τόπος ἐκεῖνος παρὰ ἓνα καταστάλαγμα καθε διψέ-ως καὶ κάθε πικρίας, ποὺ ἂν τὴ συγκρίνης μὲ τὴν πικρὰ λίμνη τῆς Μεροῦας, εἶναι αὐτὴ γλυκύτατη μυστὰ στὴν πικρία τῆς κολάσεως.

Εἶναι ἓνας τόπος ποὺ ὅλος πικρίζει καὶ φαρμακίζεται καὶ γι’ αὐτὸ δί-καια πρέπει νὰ ὀνομάζεται ὄχι τόπος πικρός, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ πικρία, «διὰ τοῦτο ἐπώνωμασε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνου πικρία» (Ἐξοδ. ιε΄ 23).

Πόσῃ δὲ εἶναι ἡ πικρότης τῆς κολάσεως τὸ φανέρωσε ἀπὸ μόνος του ὁ Λάζαρος, ὁ ὁποῖος γιὰ τέσσερις μόνον μέρες, ποὺ ζῆνε τὴ ψυχὴ του στὸν τόπο τοῦ ὄθου, τόσο πικράθηκε, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ φάῃ ψωμί ἡ ἄλλο φαγητό, χωρὶς νὰ φάῃ μετὰ καὶ κάποιο γλυκό στὰ τριάντα ὁλό-κληρα χρόνια, ποὺ ἔζησε μετὰ τὴν ἀνάστασί του.

Ἐπίσης ἀναφέρειται ὅτι ὁ Λάζαρος μετὰ τὴν ἀνάστασί του, ποτὲ δὲν γέλασε, ποτὲ μόνον μία φορὰ, ὅταν εἶδε κάποιον νὰ κλέβῃ ἓνα πηλῖνο ἀγγεῖο. Τότε γέλασε καὶ εἶπε τὸ χαρακτηριστικό. “Τὸ ἓνα χῶμα κλέβει τὸ ἄλλο”».

* * *

Διαβάθου στὸν Εὐαγγελτινὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ περιστατικά περὶ τῆς κολάσεως:

«Ἐρῆ, κάποτε, ἓνας νέος ὀνομαζόμενος Θεόδωρος. Οὗτος ἦτο πᾶρα πολὺ ἀκατάστατος καὶ ἡκολούθησε τὸν ἀδελφόν του, Μοναχὸν ὄντα, εἰς τὸ Μοναστήριον ἀπὸ ἀνάγκη καὶ ὄχι ἀπὸ προσωπικὴν του κλίση καὶ θέλησιν. Ἐὰν κανεὶς τοῦ ἔλεγε κανένα λόγον διὰ τὴν σωτη-ρίαν του, αὐτὸς ἐπεδίη ἦτο πᾶρα πολὺ ἀπειθαρχος, ὄχι μόνον δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν συμβουλὴν, ἀλλ’ οὐτε κἂν νὰ τὴν ἀκού-σῃ, πολὺ περισσότερο δὲν ἐδέχετο ποτὲ νὰ γίνῃ Μοναχός.

Συνέβη λοιπὸν ὁ νέος αὐτὸς νὰ προσβληθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν μηρὸν ἀπὸ θανατηφόρον ἀσθένειας καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Κοινὰ του συνεκτετριώθησαν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Μοναστηρίου· καθὼς δὲ τὸν ἔβλεπαν νὰ τελειῶνῃ σιγὰ σιγὰ (τὸ σῶμα του πλῆον εἶχε παγώσει καὶ εἶχεν ἐναπομένειν εἰς τὸ στήθος του μονάχα ὀλίγη θερμύ-της ζωῆς) ἤρχισαν νὰ προσευχόμενοι μετ’ ἐπιμονῆς χάριν αὐτοῦ καὶ νὰ παρακαλοῦν τὸν φιλόδημον τῶν Θεῶν νὰ τὸν εὐσεπλαχνισθῇ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐξόδου τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος του.

Ἐξαφνα, ἐνθ’ οἱ ἀδελφοὶ προσήυχοντο, ὁ Θεόδωρος ἤρχισε νὰ κραυ-γάζῃ μετὰ μεγάλῃ φωνῇ καὶ νὰ διακόπτῃ τὰς προσευχὰς τῶν Μοναχῶν καὶ νὰ λέγῃ φῦγετε ἀπὸ κοντὰ μου, ἀποκαρινθῆτε, διότι ἐγὼ παρε-δόθην πλῆον εἰς τὸν δράκοντα καὶ νὰ κατασπαράξῃ. Αὐτὸς ὁ δράκων, δὲν ἤμπορεῖ νὰ μὲ φάγῃ τελείως, ἐξ αἰτίας τῆς παρουσίας σας.” Ἡδὴ ὁλόκληρος ἡ κεφαλὴ μου εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ στόμα του. Δώσατε λοιπὸν τόπον εἰς τὴν ὀργὴν αὐτὴν, διὰ νὰ μὴ με βασανίξῃ περισσότε-ρον καὶ αὐτὸ ποὺ ἔχει νὰ κάνῃ, νὰ τὸ κάνῃ μὲν ὥραν ἐνωρίτερα. Ἀφοῦ εἶναι ἀποφασισμένον νὰ με φάγῃ αὐτὸς ὁ δράκων, πρὸς τί νὰ ὑπομένω καὶ τὸ μαρτύριον τῆς ἀργοπαιΐας;

Μόλις ἤκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ κατετρόμαξαν οἱ ἀδελφοὶ καὶ τοῦ εἶπον:

— Σφράγισ, ἀδελφέ, τὸν ἐαυτὸν σου μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὁ Θεόδωρος μὲ σπαρακτικὴν κραυγὴν ἀπήντησε:

— Θέλω νὰ σφραγισθῶ μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ, διότι ὁ σείλος τοῦ δράκοντος αὐτοῦ ποὺ θαρραίνει τὸ χέρι.

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ὁ μὲν Θεόδωρος περιέπεσεν εἰς λήθα-ρον, οἱ δὲ Μοναχοὶ ἐγὼνίσαντο εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἤρχισαν με θερμὰ δα-κρυὰ νὰ προσευχόμενοι ἐντονότερον διὰ τὴν λύτρωσιν τοῦ Θεοδώρου ἀπὸ τὸν φοβερὸν δράκοντα.

Ἀφοῦ ἐπέρασεν ἓνα διάστημα ἐπιμόνου προσευχῆς καὶ δεήσεως τῶν ἀδελφῶν, ἔξαφνα ὁ ἄριστος Θεόδωρος ἐτινάζθη ἐπάνω καὶ ἀνέκρα-γε μὲ ὀλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων του:

— Ἀδελφοί μου, εὐχαριστῆσατε τὸν Θεόν, διότι ὁ δράκων ποὺ με εἶχεν ἀράσει, διὰ νὰ με κατασπαράξῃ, ἐφυγε με τὰς προσευχὰς σας καὶ καθόλου δὲν ἤμπορεσε νὰ σταθῇ ἐδῶ. Τώρα λοιπὸν, ὅς τις παρ-καλῶ, μὲ θερμότητα προσευχηθῆτε νὰ με συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς διὰ τὰς ἁμαρτίας μου. Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ ποὺ μοὶ συνέβη, εἰμὶ ἐτοιμὸς νὰ μετανιώσω καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τελείως τὴν κοσμικὴν ζωὴν.

Πράγματι, ἀφοῦ συνήλθε καὶ ἀνέκστηται τὴς δυνάμεως του, ἐπέστρε-ψε μὲ ὀλην του τὴν καρδίαν πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἤλλαξε τελείως γνώμην, διότι ἐνοουθηθῇ ἀποτελεσματικὰ μετὰ τὴν σωφρονιστικὴν μάστιγα ποὺ τοῦ ἔστειλεν ὁ Θεός. Εὐαρεστήσας δὲ ἐπ’ ἄρκeton τὸν Θεόν ἐξῆλθεν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπὸ τοῦ ὄθου.

Καὶ ὁ μὲν Θεόδωρος εἶδε τὴν μετὰ θάνατον τιμωρίαν, πρὸς ὠφέλει-άν του· ἄλλοι ὅμως, ὅπως ἀνέφερα προηγουμένως, θλέπουν τὰς μετὰ θάνατον τιμωρίας ἀπὸ τὰ ποινὰρὰ πνεύματα, ἐνθ’ ἀκόμη ἀναστάνουν, καὶ τὰς διηγούνται χάριν τῆς ἰδεῆς μὲς πνευματικῆς οἰκοδομῆς, δι’ αὐτὸ καὶ ἐκπνεύουν ἁμέσως μετὰ τὴν διηγῆσιν τῶν φοβερῶν ποὺ εἶδον».

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΛΟΥΚΑ

29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2015

Ἀπόστολος: Ἑφес. ε΄ 8 - 19

Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ. ιη΄ 18 - 27

Ἦχος. α΄ – Ἑωθινόν: Δ΄

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἀγαθωσύνη – Δικαιοσύνη - Ἀλήθεια

Τὸ ὅπῃ ὁ πῆχυς τῶν ἀξίων ἔχει πέσει δραματικὰ σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, αὐτὸ τὸ διαπιστῶναι κανεὶς χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ διαθέτῃ εἰδικές γνώ-σεις παρατηρήτῃ. Ἀλλὰ τὸ ὅπῃ καὶ ἡ στάθμῃ τῆς λεγόμενης πρακτικῆς-συνεπτοῦς Χριστιανικῆς ζωῆς ἔχει ἐπίσης κατελθεῖ ἀρκετὲς μονάδες, βά-σει τοῦ Εὐαγγελικοῦ μέτρου, αὐτὸ ὄντως θὰ πρέπει νὰ μᾶς βάλει σὲ ἀνταχμία, ὥστε νὰ περάσουμε στὴ διάγνωση καὶ φυσικὰ νὰ καταλή-ξουμε στὴν θεωρία.

Βεβαίως, ἡ λύση στὸ πρόβλημα βρίσκεται μέσα στὸν χώρο τῆς Ἐκκλησίας καὶ υποδεικνύεται ἀπὸ τὸν Θεόπνευστο Ἀπόστολο Παῦλο στὸ Ἀποστολικὸ μᾶς Ἀνάγνωσμα. Δὲν μένει παρὰ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ὡς πι-στοί, νὰ συνευδιηγοησομε τὴν ρηχοπήτῃ μας καὶ νὰ ἐπικεντρώσουμε τὸ ἐνδιαφέρον μας στὸν εὐλογημένο καρπὸ τοῦ Πνεύματος, ποὺ κάνει δυναμικὴ τὴν παρουσίᾳ τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ “ἐν πάσῃ ἀγαθω-σύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ” (Ἑφεσ. ε’ 9).

Καταστάσεις δηλαδὴ τῆς Χάριτος, ποὺ οἱ Ἅγιοι ἔφεραν σὲ ὑπερθε-τικὸ βαθμὸ καὶ δι’ αὐτῆς σκουρτοῦσαν τὴν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ στὸ πε-ριβάλλον τους, ἀποδεικνύοντας, σὺν τοῖς ἄλλοις, τὴν ἀλήθειά του Περ-βάλουμα μαζί με τὴν μοναδικότητά τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄλλ’ ὅς δοῦμε στὴν συνέχειά τὸ τρίπτυχο αὐτὸ τοῦ Ἀγιοπνευματικοῦ Καρποῦ, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀγαθωσύνη. Ἡ ἀγαθωσύνη, δηλαδή ἡ καλωσύνη τοῦ πιστοῦ εἶναι μίᾳ ἀρετῇ ποὺ ἐκδηλώνεται κατὰ ποικίλους τρόπους. Πρόκειται περὶ μίᾳ καθ’ αὐτὸ οὐσιαστικῆς καὶ πρακτικῆς ἀρετῆς, ποὺ εἶναι νὰ κάνει με τὴν ἴδια τὴν καθημερινότητά καὶ τὴν συνυ-ναστροφὴ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἰδίως αὐτοὺς ποὺ οἱ περιστά-σεις τῆς ζωῆς τοὺς ἔχουν ρίξει στὴν δυστυχία μὲ ὅλες τῆς τῆς μορφῆς. Ὅταν ὁ Χριστιανὸς συντρέχει τοὺς πᾶγοντες, ὅταν παραμυθεῖ τοὺς πενθοῦντες καὶ ὅταν ἀνακουφίζει τοὺς θλιβομένους. Ὅταν οἱ χήρες καὶ τὰ ὀρφανὰ τὸν αἰσθάνονται ὡς ἄγγελον ἐξ οὐρανοῦ, τότε σημαίνει ὅτι ὁ ἀγωνιστὴς Χριστιανός, κατατὰ ὁλόκλην καὶ περισσότερον τὴς χρηστο-σκεπτικῆς κορυφῆς τῆς ἀγαθωσύνης. Ὅταν μάλιστα τοποθετεῖ τὸν ἐαυτὸ του σὲ κατώτερο ἐπίπεδο ἐναντὶ τῶν ἄλλων μὲ εἰρηγικὴ διάθεσιν καὶ ξε-κάθαρη ταπεινότη, ὅταν προτιμᾷ, γὰ τὴν ἀγάπῃ τὴν τὸν δόξα τοῦ Χρι-στοῦ, νὰ υποχωρεῖ, ὅταν θίγεται τὸ ἐγὼ του καὶ αὐτοὺς παραμένει στα-θερὸς ἀγωνιστής, ὅταν ἡ πίστις ἐντὶ τοῦ κινδυνεύοντος καὶ αὐτοὺς ἀνα-δεικνύεται ὁμολογητῆς, τότε ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ καλωσύνη δὲν εἶναι μίᾳ ψευδοσυναίσθηματικῇ κατάστασις, ἀλλὰ μίᾳ πολύπτυχῃ ἀρετῇ μὲ πλούσιον ἀναστικό περιεχόμενο.

Ἀλλὰ ἡ ἀγαθωσύνη δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ χωρὶς τὴν δικαιοσύνη. “Ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ”, τονίζει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν. Καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ φυσικό, διότι εἶναι ἐντελὺς ἀδύνατον νὰ ἀδικήσῃ τὸν ὁποιοῦνθ-ποτε. Καὶ ὄχι μόνον δὲν ἀδικεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἀρνεῖται νὰ ἀνέχεται τὴν ἀδι-κίαν, ὅταν αὐτὴ ἐπιβάλλεται ἀπὸ κάποιους σὲ ἄλλων ἄλλους.

Χρειαζόταν ἄραγε νὰ ἐπισημάνουμε τὸ πόσο γλυδαίνει ἡ κοινωνία μας καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ πόσο στὸν χώρο τῆς Ἐκκλησίας, κάποι-ες φορές, τὸ ἀγκῆθι τῆς ἀδικίας καταπνίγει τοὺς στάχους τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀγιότητος, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς χρηστῆς διοικήσεως.

Ἡ πρόσφατῃ ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ μας περιέχει ἀρκετὲς μελανές σελίδες ποὺ ἀποδεικνύουν τὸ πόσο γλυδαίνει στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Χρι-στιανικός κόσμος. Καὶ ἐννοεῖται ὅπῃ ἡ καρδιά ποὺ καλλιμερῶν τὸν καρπὸ τοῦ Πνεύματος στὴν ἔκφανσιν τῆς δικαιοσύνης, μετὰ τοὺς μετρημένους λόγους, τὴν φωτεινὴ κρίση καὶ τὴν τετραγωνικὴ παρουσία, σὲ ὅλους τοὺς χώρους καὶ σὲ ὅλες τῆς περιστάσεις, οὐδέποτε ἐπιτρέπει νὰ καταν-τήσῃ συνεργὸς τῆς ἀδικίας, ἐπεὶ διὰ τῆς περιπλοκῆς τῶν λόγων, ἐπεὶ διὰ τῆς ἐνόχου σιωπῆς.

Ἀλλὰ μένει τώρα νὰ δοῦμε καὶ τὸν τρόπο καρπὸ τῆς ἐνέργειάς τοῦ Ἁγί-ου Πνεύματος: Ἡν ἀλήθεια. Τὸ “ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ” οὐδέποτε ἀφῆναι τὸν ἐργάτῃ τῆς ἀρετῆς καὶ τὸν νοσταλγὸν τῆς ἀγιότητος νὰ τὸν προσεγ-γίσει τὸ ψεύδος, ἔστω καὶ ἂν ἐρχεται καλυμμένο ἀκόμα καὶ μὲ θρησκο-εὐκὸ ἐνδυμα.

Τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ καταυγάζει τὴν ὅλη ὑπαρξή του. Στὸ πρόσωπὸ του καθρεπτίζεται ἡ κρυστάλλινῃ ἀλήθεια ποὺ ἐξαγιάζει τὸ ἐσωτερικό του. Καὶ ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι κάτι τὸ γενικό καὶ ἀκαθορίστο, οὐτε κάτι τὸ μεμονωμένο καὶ ἀπὸ ὅλα τ’ ἄλλα ἀποσπασμένο, ἀφοῦ ἡ ἀλή-θεια εἶναι Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ὁ Χριστιανὸς ἀγωνιστής, ἔνεκεν ἀλη-θείας εἶναι πάντοτε ἐτοιμὸς νὰ προσφέρει καὶ τὴν ἴδια του τὴν ζωὴ ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας. Ὅπωςδοξάζει μισοὶ τὸ ψεύδος καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἐκφέρει τὴν ἀλήθεια, ἔστω καὶ ἂν κάποιον τὸν θλίβει, ἀφοῦ πάντοτε “ἔχει τὸ πικρὸν ὁ τῆς ἀληθείας λόγος”.

Ναί, ὁ πραγματικὸς πιστὸς εἶναι πάντοτε φιλαλήθης, εἰλικρινῆς καὶ εὐθύς. Ὅλες οἱ ἐνέργειές του, ἀπὸ τῆς μικρότερας ἕως καὶ τῆς πλῆον σο-βαρῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς οἱ σκέψεις του καὶ τὰ διανοημάτα του ἀκόμη, κι-νούνται καὶ συναρπάζουν στὸν χώρο τῆς ἀληθείας καὶ στὸ ἔδαφος τῆς “Ναί” καὶ τοῦ “Ὁὐ”, δοθέντος ὅτι τὸ περισσὸν “ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστὶ”.

Πόσο ὁμορπα καὶ πόσο θεολογικός καὶ ἠθικός ἄρτια γνωρρίζει τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ ἀνδρὸς ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, ποὺ ἐνεκεν ἀληθείας, δικαιοσύνης καὶ ἀγαθωσύνης υπεστή τὸσους διωγμούς στὴν ζωὴ του, ἀλλὰ τῆρηθηκε καὶ ὅσο ἐλάχιστοι ἀπὸ τὸν Δίκαιο Θεό. Ὁ ἀληθεύων εἶναι ἀντὶ ἑνάρτες, χρηστός, τίμιος, ἀναθός, δίκαιος, ἔχει καρδίαν καθαράν καὶ οὐκ ἐλάλησαν ψεύδος τὰ χεῖλι αὐτοῦ, οὐχ ὑποκρίνεται, λαλεῖ δὲ μετὰ παρηγορίας τὴν ἀλήθειαν, οὐκ ἐπιμορφάζεται τὴν ἀρετὴν, οὐδὲ σχηματίζει σωφροσύνην, ἀλλὰ, ἐνέρετος ὡς καὶ αὐφάνων, τὸ δίκαιον οὐκ εἶ. Ὁ ἀληθεύων φιλεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἕως θανάτου ἀγωνίζεται ὑπὲρ αὐτῆς· ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐπιποθεῖ τὴν ἐπικράτησιν αὐτῆς!”.

Τὸ λοιπὸν ἀδελφοί: Ὁ Καρπὸς τοῦ Πνεύματος κυοφορεῖται ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ.

Βεβαίως, στὸν ἀπόλυτο βαθμὸ οἱ ἀρετὲς αὐτὲς ὑπάρχουν στὸν Τρια-δικὸ Θεό. Ὅμως, ἀφοῦ εἰσμετετέκνα Θεοῦ καὶ ὡς πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐχουμε καλεσθῆναι νὰ ἀπολαύσουμε τῆς υἱοθεσίας Του, δὲν ἔχο-με παρὰ μὲ ὅλο τὸ εἶναι μὴ νὰ ἀγωνιστοῦμε, ὥστε νὰ καλλιμερῶσουμε τὸν εὐλογημένον αὐτὸ καρπὸ.

Κοστίζει μὲν, ἀλλὰ προσφέρει τὸν ἁγιασμό, ἀφοῦ οἱ ρίξεις τοῦ δέν-δρου αὐτοῦ φωνάζει τὴν γῆ, οἱ καρποὶ τοῦ ὅμως μᾶς τοποθετοῦν στὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ εἶναι ἡ λαχτάρα μας καὶ ὁ προορισμός μας. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνσταντῆρος

Ὁ Μητροπολίτης Χίου εἰς ἐπιτροπήν διὰ τὴν ἱστορικὴν σφαγὴν τῆς νήσου

Μία πρωτοβουλία, ἡ ὁποῖα ἔρχε-ται νὰ τονίσῃ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν ἀκριτῶν μὲς περιογῶν εἶναι ἡ ἀνυποστήριξη ἐπιτροπῇ διὰ τὴν σφαγὴν τῆς Χίου τοῦ 1822, εἰς τὴν ὁποῖαν δὲ προΐστα

Διατί δίδονται εἰς τὰς Στοὰς οἱ φοβεροί...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γνώσει ἡ ἐν ἀγνοία αὐτῶν κα-
λοῦνται να τίς ὑπερτίθῃσιν; Μή-
πως εἶναι ἐρεβώσεις καί σκοτεινές
οἱ μασονικές αὐτές διδασκαλίες καί
ἐπιδιώξεις;

...Καί ποιοί καλοῦνται ἐκεί – Θεέ
μου φύλαγε! – ἀκόμη καί κληρικοί; Μή-
πως κατά καιρούς προσελκύνονται
στῆς Στοάς τῶν μασόνων ἀκόμη καί
Πατριάρχες;

Μήπως καλοῦνται ἐκεί – Θεέ μου
φύλαγε! – ἀκόμη καί κληρικοί; Μή-
πως κατά καιρούς προσελκύνονται
στῆς Στοάς τῶν μασόνων ἀκόμη καί
Πατριάρχες;

Εἴτοῦτα, βεβαίως, δέν θέλουμε
νά τά πιστέψουμε!

Οἱ φοβεροί τεκτονικοί ὅρκοι ...

Ἄς δοῦμε ὁμως πρότω δῖα (ἀπό
τούς ὑπερτίθειναι πού υπάρχουν)
φοβερούς μασονικούς ὅρκους,
τούς δίδονόμους κατά τίς ἐπάλληλες,
εἰσάγοντες καί προ-
αγγίζοντας μυσήσεις μασόνων εἰς
τίς Στοάς τους (τά κείμενα μέ ἐνθνη
γραφῇ εἶναι ἀκριβή ἀποσπάσματα
μασονικῶν ἐκδόσεων):

«Ὅρκος Ἐπί παρουσίᾳ τοῦ τελείου τοῦ- του Συνεδρίου καί διά τοῦ λόγου τῆς πηγῆς μου ὑποσχοῦμαι ὅτι δέν θά ἀποκαλύψω ποτέ τά μυσ- τήρια τῶν Ἰπποτῶν τοῦ Ροδο- σταύρου [μασόνου τοῦ 18ου βαθ- μοῦ] εἰς οὐδένα ἀδελφόν κατωτέρ- ου βαθμοῦ οὐδ’ εἰς βεβήλωνα πινά [εἰς πρόσωπον πού ΔΕΝ εἶναι μασόνος], ἐπὶ ποινῇ γ’ ἀπόλλω- σα διὰ παντός τὸν λόγον καί νά εὐρίσκωμαι αἰώνως εἰς τά σκότῃ . κρουοί αίματος να ρέωσιν ἀκαταπαύστως ἐκ τοῦ σώματος μου καί νά ὑποφέρω τὰς πλέον σκληρὰς θλίψεις τῆς ψυχῆς . αἱ πλέον αἰχμηρὰ ἀκανθὰί να μοί χρησιμεύωσιν ὡς στρωμνῇ . χολή δέ καί ὄξος νά εἶναι τό πο- τόν μου καί ἀτιμωτική τοῦ θανά- του καταβίκη νά τελειώσῃ τήν τύχη μου, ἔάν παραβῶ τούς Νό- μους, τούς ὁποίους θέλωσαι μοί ἐπιβάλλει. Ὑψισχνόμαι, ἐπί- σση, να μὴ φανερώσω ποτέ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐγενήμην δεκτός, οὐδὲ τὰ μέλη ἅνθα ἦσαν παρόντα. Πρὸς τούτους ὑπι- σχομέναι πληρῆ τιπίαν καί ὁλο- κώσιον εἰς τὸ «Ὑπατον Ἐλλη- νικὸν Συμβούλιον τοῦ 33 [βαθ- μοῦ]». Εἴη μοί βοηθός ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σώπαντος [οἱ μασονικός θεός]...» (Πηγή: Μασο- νικό περιοδικό «Πυθαγόρας», ἔτος Δ', Μάρτιος 1885, ἀρ. 3, σελ. 82- 83).

Ἄλλος – νεώτερος – μασονικός ὅρκος

Ὁ φοβερός, ἐπίσης, ὅρκος πού
ἀκολουθεῖ δίδεται κατά τήν εἰσοδῆ
παισιμονίαν σέ μασονικές Στοάς
πού λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς
λεγόμενης «**Εθνικῆς Μεγάλῆς Στοᾶς**
τῆς **Ἑλλάδος**». Ὁ μακρότατος
αὐτός μασονικός ὅρκος, ἔχει, συντε-
λημένους, ὡς ἀκολουθεῖς:

«... Ἐπίσημα καί με ἐλίκρινεῖαι
ὑπόσχομαι καί ὑποχρῶνομαι ὅτι
πάντα θά περιφρουρῶ, θά καλύ-
πτω καί ποτέ δέν θά ἀποκαλύ-
πτω ὁποιοδήποτε μέρος τῆ μέρη,
σημεῖο ἡ σημεία τῶν μυστικῶν
ἡ τῶν μυστηρίων τῶν Ἐλευθερίων
καί Ἀποδεξιμένων Τεκτόνων,
καί τῶν ἀνηκόντων σ’ αὐτούς
τά ὁποῖα μοῦ ἔχουν ᾗδη γίνει
γνωστά ἡ πρόκειται να μοῦ ἀνα-
κοινωθοῦν τώρα ἡ ὁποτεδήποτε
στό μέλλον, παρὰ μόνο σέ γνήσι-
ον καί νόμιμο Ἀδελφὸ ἡ Ἀδελ-
φούς καί οὐτε σέ αὐτὸν ἡ αὐτούς,
παρὰ μόνον ἀφοῦ, μέ κανονική
δοκιμασία, αὐστηρὴ εξέταση
ἡ ἀσφαλή πληροφορήσῃ ἐνός
πολύ γνωστοῦ Ἀδελφοῦ διαπι-
στῶσά ἐπὶ αὐτοῦς ἡ αὐτοί εἶναι
ἄξι-
οὗς τῆς ἐμπιστοσύνης, ἡ ἐντός
συνεδρίας τέλειαι καί κανο-
νική τῆς Στοᾶς Ἀρχαίῳ Ἐλευθερο-
τεκτόνῳ [μασόνῳ]...»

...Ἀκόμη ὑπόσχομαι ἐπίσημα ὅτι ποτέ αὐτά τά μυστικά δέν θά

Μνημόσυνον τοῦ Μακαριστοῦ Γέροντος Ἰακώβου Τσαλίκη

Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν

τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος:

«Τῇ Κυριακῇ 15 Νοεμβρίου 2015, στὴν Ἱ. Μονὴ Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ Γέροντος Ἀλνίνης, ἔλαβε χώρα Ἀρχιερατικὸν Σάββατον, προ-
εξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου

Τὸν θεοῖο λόγῳ κήρυξε ὁ Σεβα-
σμιώτατος ἁγιος Καρυστίας κ. Σε-
ραφεῖμ, ἀναλύοντες τὴν Εὐαγγε-
λικὴ Περικοπὴ τῆς ἡμέρας, ἡ ὁποία
περιελάμβανε τὴν ἀναφορὴν τοῦ
Καλοῦ Σαμουερίου, παραφθερίει
ἰδι-

οτεκτονισμόν ὑπάρχουν πολλοὶ

σημειώσω, σμιλεύσω ἡ με ὁποι-
ονδήποτε τρόπο σχεδιάσω, οὔτε
θὰ προκαλέσω, θὰ ἀνεγῶ θὰ
διαπραχθεῖ αὐτὸ ἀπὸ ἄλλους, ἂν
εἶναι ἐντός τῶν δυνάμεών μου νά
τὸ ἀποτρέψω, πάνω σέ ὁποιοδῆ-
ποτε κίνητῳ ἡ ἀκίνητῳ ἀντικείμενο
κάτω ἀπὸ τὸν οὐράνιο θόλο, μὲ
τὸ ὁποῖο ἡ πάνω στο ὁποῖο ὁποι-
οδήποτε γράμμα, χαρακτήρη ἡ
σχέδιο, ἀκόμη καί τὸ ἐλάχιστο
ἰχνος ἀπὸ χαρακτήρη, ψηφιο ἡ
σχέδιο θά ἦταν θανατὸν νά ἀνα-
γνωρίσται ὅτι νά γίνει ἀντιληπτό
σέ μένα ἡ σέ ὁποιονδήποτε στόν κό-
σμο, ὥστε οἱ μυστικές μας τέχνες
καί τὰ κρυφὰ μυστήρια να γίνουν
γνωστά μέ ἀπρεπὴ τρόπο ἀπὸ
ποῦ μοῦ ἀναβήσονται.

Ἄν ὁποῖοι ὅρκοι πού μόλις τώρα
διάβασαν οἱ νοήμονες ἀναγνώστες
μας ἐδῶ, εἶναι πράγμα-
τι φοβεροί. Εἶναι δέ μετάφραση
ἀπὸ ἀγγλικά μασονικά τυπικά. Παρόμοι-
ες μεταφράσεις ἐκ τῶν ἀγγλίων
ἀγγλικῶν τυπικῶν (στῇ γλώσσα
μας) γνωρίζουμε νά υπάρχουν ᾗδη
ἀπὸ τὸ 1918 καί 1920 στῆς ἑλληνικές
Στοάς τῆς Αἰνύπτου.

Ἀναγκαῖα ἐπίσημανσις ἀπὸ τὸν ἐρευνητὴν...

“Σφάζουν”, λοιπόν, πραγματικά
οἱ μασόνου τοῖς ἀδελφοῦς τους
πού φεύγουν ἀπὸ τὴ μασονία καί
“ἀποκαλύπτουν” τὰ μυστικά;

Ἀπάντησι: Ὅχι, βέβαιαι! Δέν
σφάζουν οἱ μασόνου τοῖς ἀδελφοῦς
τους πού δι ἐνεργειῶν ἡ παραλεί-
ψης τους “προδίδουν” τὰ μυστικά.
Ὅχι, δέν γίνονται τέτοια, μήτε καί
ἐνοχοῦνται καν σήμερα οἱ “ἀπο-
στάτες” αὐτοί.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Γιατί ζη-
τοῦνται οἱ σκληροὶ αὐτοὶ ὅρκοι
(ἀλλά καί ἄλλοι ἐλαφρότεροι) σήμε-
ρα;

Τὸ ζήτημα ἔχει ὡς ἀκολουθεῖς:
Τὸ πλῆθος τῶν προμερῶν μασο-
νικῶν ὀρκῶν θεσπιστήκαν ἀπὸ τὸν
Τεκτονισμό κατὰ τοὺς προηγουμέ-
νους, τοῖς τελευταίοις αἰώνες. Τό-
τε, πού ΜΕΓΑΣ ἦταν ὁ πόλεμος τῆς
Μασονίας ἐναντῖον μερικῶν θρω-
νῶν τῆς Εὐρώπης, μαζί – καί κυ-
ριῶς – ἐναντῖον τῆς παπικῆς ἐξου-
σίας καί τὸ ἀντίθετο.

Γιατί αὐτός ὁ μέγας πόλεμος;

Διότι τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν
καί ἀφελῶν τεκτόνων τῆς ἐποχῆς
ἐκεί-
νης, ἀποδεχθῆν – καί προάγον – τὸ
ἐκλεκτικὸ σύνθημα τοῦ Γαλλικοῦ
Διαφωτισμοῦ «**Ἐλευθερία-Ἰσότης-
Ἀδελφότης**», ἐμάχητο ἱεροκρυ-
φίως, συνωμωτικῶς, γιὰ τὴν ἀπε-
λευθέρωσῃ – πάλιν πίστευαν – τῆς
Εὐρώπης καί ὅπως αὐτῆς ἀπὸ τὴν
παρὰ τὴν ἀπὸ τῶν παπικῶν θρω-
νικῶν θρόνων καί παπικῶν βα-
σιλῶν, καί ὡς ἐκ τούτου ἐδιώκοντο,
μὴ γνωρίζοντες πιθανόν τὸ “βαθὸς”
τῆς Μασονίας οἱ πολλοί, πλὴν τῆς
ὑψηλῆς ἠθesis αὐτῶν. Οἱ ὅρκοι,
λοιπόν, ἐκείνοι διατηροῦνται ἀκόμα
καί ᾗδη γιὰ λόγους ἱστορικούς.

Μερικά βλάσφημοι διδασκαλία τεκτόνων καί μέτρα προστασίας των, διὰ νὰ μὴ διαρρεύσουν...

Διατηροῦνται ὁμως – καί ζη-
τοῦνται, βεβαίως – ὅχι σήμερα οἱ
μασονικοὶ ὅρκοι, ἀλλ’ μόνο γιὰ λόγους
ἱστορικούς, ἀλλά καί γιὰ ἄλλους λό-
γους.

Ποιούς λόγους; Μὰ γιὰ νὰ κρύ-
ψουν τὰ ὑπόλοιπα, τὰ οὐσιώδη, τὰ
τρέχοντα μυστικά τους; οἱ τέκνονες!
Ποιά μυστικά;

Τὰ τέσσερα καιρία σημασίαις μυσ-
τικά τους, προπάντων τὸ ἐνα, δη-
λαδή τῆς **περὶ Θεοῦ ΒΑΘΥΤΕΡΕΣ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥΣ**, τῆς ἀπο-
κρυφιστικῆς βλάσφημις καί **τὸς
σκληρότητα διατυπώμενης**.

Γιὰ νὰ ἀποφύγουν, λοιπόν, οἱ μα-
σόνου νὰ μὴ περιέλθουν μερικὲς ἐκ
τῶν διδασκαλιῶν αὐτῶν ἐκτός τῶν
τεκτονικῶν κύκλων, διατυπώνουν
αὐστηρὲς προειδοποιήσεις στὰ μέ-
λη τους, γενικότερα, νὰ προσέχουν
τὰ διάφορα ἐντυπία τῶν σχολασ-
τικῶν, νὰ μὴ περιέλθουν εἰς χείρας
«**βεβήλων**», δηλαδή παντός προ-
σώπου πού δέν εἶναι μασόνος τοῦ
ἐπιπέδου τους.

Ἰδέστε πούσις διατυπώσονται τῆς
σχε-
τικῆς αὐστηρότητας δόνητες καί ἐντο-
λές τους:

«**Προφυλάξωμεν τὰ κείμενά
μας, ἵνα μήποτε περιέλθωσι
ταῦτα εἰς χείρας βεβήλων...**» (Ἰω.
Α. Βασιλῆ 33ου, Εἶδον τὸν Ἀκτινοβό-
λον Ἀναστόλ, Ἀθῆνα 1952, σελ. 68).

Σ’ ἐνα ἄλλο μασονικὸ ἐντυπο δια-
βάζουμε τὴν ἐξῆς ὑπόσχεση-ὅρκο
τέκτονων γιὰ τὸ πῶς νὰ προσέχῃ τὸ
ἐξ 25 μόνο σελίδων βιβλίον πού
τοῦ ἐδῶσαν στὴν Στοά του :

«...**Ἐφ’ ὅσον μοί ζητηθῇ, θέλω
ἐπιστρέφει πάλαιτα τὸ παρὸν
τυπικὸν (...)** ἐν περιπτώσει δὲ θά-
νάτου ἐντέλλομαι πρὸς τούς νομί-
μους εκπροσώπους μου [τοὺς
κληρόνόμους τοῦ], ὅπως παραδώ-
σων τοῦτο ἀνεῦ χρονοτήρησις
πρὸς τούς ἀνέντερη ἀξιωματι-
κούς [τοὺς μασόνους τῆς Στοᾶς
τοῦ]...» (πτηγή: Εἰς Δόξαν τοῦ Μεγ-
άλου Ἀρχιτεκτονικοῦ τοῦ Σώπαντος,
ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΣΤΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑ-
ΔΟΣ, ΤΥΠΙΚΟΝ, βαθμὸς τοῦ Διακε-
κρίμενου Διδασκάλου, ἐν Ἀθῆναις,
Ἰανουάριος 1978, σελ. 3).

Στὸ ἐπόμενον φύλλο θά παρουσιά-
σουμε – γιὰ πρώτη φορὰ! – κάποια
ἀπὸ τὰ μασονικά μυστικά, τὰ ὁποῖα
τόσον ἐπιμελῶς θέλουν νὰ “προ-
φυλάξουν” οἱ τέκνονες διὰ φοβερῶν
ὀρκῶν, ὅπως ἐδῶ εἶδαμε.

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημειώσεις:

1. Λόγῳ χάριτος τοῦ μασονεῶ μυστικῶν
δημοιολογῶν μία περὶ μῶνται Κυβερ-
νήσιον ὡς ἀνακοινῶνται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1744,
μὰς ἀποκαλύφθηκε δὲ τὸ 1936, καί
στὴν πληρῆστον πού δημοσιεύθηκε τὸ 1956
ἀπὸ τῆς θεοσοφικῆς καί τοῖς μασόνους
στὰ ἐπισήμια περιοδικά τους 2. Π.χ. τὸ
τυπικὸ τοῦ 33ου βαθμοῦ, γιὰ νὰ μὴ διαρ-
εχθῇ δέν τὸ ἔχουν ἀπολέσει, ἀλλὰ τὸ κρατοῦν
ἐν χειρὶ κρυφῶ, φυλάσσοντο ἐντός
κα-
βήτων γυαλινῶν μὲ τσίκα γυαλίδας, καί
μόνο πρὸς τῆς πληρῆστον μασόνων ἔχουν
πρόσβασις εἰς αὐτό. Οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν
τῶν μασόνων τεκτόνων ἐπιτρέπεται νὰ
τὰ λάβῃ σὰν χεῖρα του! (Πηγή: Κανονι-
σμοὶ τοῦ Φιλοσοφικοῦ Τεκτονισμοῦ τῆς
Ἑλλάδος, Ἀθῆνα 2002, σελ. 119).

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνώων

Ὁ λαὸς τῆς Θεσ/νίκης δέν ἐπιθυμεῖ τὴν ἱδρυσιν Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὸ ΑΠΘ!

Μέ βαθιά λύπη, παρακολου-
θοῦμε τίς ἐξελιξίεις πού ἀφοροῦν
στὴν ἱδρυσιν Τμήματος Ἰσλαμικῶν
Σπουδῶν, ἐντός τῆς Θεολογικῆς
Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ πού βρίσκεται
στὴν πόλη μας, τὴν Συμβασιλεύου-
σα.

Εἴμαστε οἱ Θεσσαλονικεῖς, τὰ
γνήσια παιδιά τοῦ Αποστόλου
Παύλου. Εἴμαστε ἄντρες καί γυ-
ναῖκες, νέοι καί ῥηκνικῶν, κληρί-
κοι καί λαϊκοί, Καθηγητές ἀλλά καί
ἄλλοι μεροκαματιῆρες, φοιτητές
καί μαθητές.

Ἀγαπήμε τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη
μας καί τὴν Πατρίδα μας. «Ἀδελ-
φούς ἀγαπημένους ἀπὸ τὸν Θεό»
μὲς ἀποκαλεῖ ὁ Απὸστόλος τῶν
ἐθνῶν, καί τινίζει στὴν Α’ πρὸς
Θεσσαλονικεῖς, ἐπιστολὴ τοῦ, ὅτι
γίνομα μιμητὲς οἱ μόνο αὐτοῦ
ἀλλά καί τοῦ Κυρίου, διότι, καὶ
ἀπὸ σκληρὸ διωγμῷ, ἀποδεχτήκα-
με τὸ κληῖμμα τοῦ Ἐυαγγελίου με-
τὴν χαρὰ πού δίνει τὸ Ἅγιο
Πνεῦμα.

Ἐμεῖς λοιπόν, οἱ ἀδελφοί τοῦ
πρωτοκορυφαίου Αποστόλου, τὰ
ἀγαπημένα παιδιά τοῦ Θεοῦ, πῶς
νὰ δεχτούμε νὰ βλασφημεῖται τὸ
Μασόνισμός ἐναντῖον μερικῶν θρω-
νῶν τῆς Εὐρώπης, μαζί – καί κυ-
ριῶς – ἐναντῖον τῆς παπικῆς ἐξου-
σίας καί τὸ ἀντίθετο.

Πῶς νὰ ξαναφορτωθοῦμε τόσο
εὐκόλα καί ἀπλά αὐτὴν τὴν κἀτάρ
καί τὴν σκλητή, πού τόσοις
αἰώνως μὰς ταλαιπώρησε καί χρει-
άστηκαν ποταμοὶ αίματος γιὰ τὴν
ἐλευθερία;

Πῶς νὰ φέρομε στὸ ἴδιο μας
τὸ στήπὶ τὸ βιβλίο πού γεννὰ καί ἀνα-
τρέφει τὴ βίαι;

Ἐχομε ὁμως καί ἄλλη μιά βα-
ρίαν παρακαταβολή, ὡς Θεσσαλονι-
κεῖς, τὴν ἁγία βιοτή ἐνός νεαροῦ
παλκαριοῦ, τοῦ πολιοῦχου τῆς πό-
λεως μας ἁγίου Δημητρίου. Ὁ μεγα-
λομάρτυρας Ἅγιος, ὑπεστή τὰ πόν-
δενα γιὰ τὸν ἡγαπημένο του Χρι-
στοῖ! Στὸ τέλος θυσίασε καί τὴν ἰδια
τοῦ τῆ ζωῇ, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀρνήθῃ!

Πῶς λοιπόν, θά ξανα-αντικρύ-
σουμε καί πάλι τὸ σεπτὸ πρόσωπο
τοῦ μωροβλήτῃ ἁγίου μας;

Πῶς θά ξανακοιτᾶμε τὸ φω-
νιτὸν ἀλλὰ ἐλεγκτικὸ πού βλέμμα;
Ἀλλωστε, ἐμεῖς σήμερα δέν καλοῦ-
μαστε νὰ θυσιάσουμε τὴ ζωῇ μας,
ἀλλὰ νὰ ποῦμε ἐνα μεγάλο «ΟΧ!»
στὴν διδασκαλία πού ἀρνεῖται τὸν
Θεάνθρωπο Χριστὸ!

Ἐφ’ κλίνομε ἀπὸ μαζὶ τὸ γόνυ,
ἀς στρέψουμε τὴ ματιά μας στὸν
Οὐράνῳ θερμωπαρακαλῶντας τὸν
γλυκύτατο Χριστὸ μας νὰ μὰς
ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ τῆς μάστιγῃ!

Ὁ Κύριός μας μὰς διαβεβαίωσε
ὅτι ἐάν δύο ἀπὸ ἐμὰς συμφωνήσουν
ἐνὸς πονηρίᾳ σὲ γὰ καθεὶ πράγμα
πού θά ζήτήσω, θά τοῦ γίνῃ ἀπὸ τὸν
Πατέρα Του, πού εἶναι σὺν οὐρά-
νω. Πόσο μάλλον, θά πραγματοποι-
ποιήσῃ τὸ δικὸ μας αἰτούμενο,
ὅλων ἡμῶν τῶν ἀγαπημένων Του
Θεσσαλονικέων;

Γένοτο Κύριε!

Οἱ Θεσσαλονικεῖς

Ὁ πάπας εἶναι ἀντίχριστος

Κύριε Διευθυντά,

Τὸ ὅτι ὁ πάπας εἶναι ἀντίχριστος,
τὸ διακηρύχθη μέ οὐρανομηνεῖς
κραυγὲς μέσα στοὺς αἰώνες μεγά-
λες Ἐκκλησιαστικῆς προσωπικότη-
τες, ὅπως ὁ **Ἅγιος Κοσμάς ὁ
Αἰτωλός**, ὁ **Ἅγιος Μάρκος ὁ
Εὐγενικός** καί ἄλλοι πολλοί, «ὡν
τὰ ὀνόματα ἐν βιβλῳ ζωῆς» (Φιλπ
Δ' 3).

Λέγει λοιπόν τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου
εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ ἱωάννου
διά τὸν μέγα λαβερφον καί πε-
τυπωκῆτα πάπα: «Εἴ τις προσκύνῃ
τὸ θηρίον καί τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ..
βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καί θείῳ
ἐνῶπιον τῶν ἁγίων ἄγγέλων καί
ἐνῶπιον τοῦ Ἀρνίου» (Ἀποκ. ἸΔ'
9-10). Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ῥητῶς ἀνα-
φέρει ὅτι: «Ὁ ἀντίχριστος εἶναι ὁ
ἐνας. Εἶναι ὁ πάπας... Τὸν πάπα
νὰ καταρῶσθ, διότι αὐτὸς θά εἶναι
ἡ αἰτία» (Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός
«Προφητεῖαι» πατρός Ἀγιοσπίνου
Ν. Κανιώτου). Ὁ δὲ Ἅγιος Μάρκος
ὁ Εὐγενικός ἀναφέρει με φηκίη:
«Φεύγετε αὐτοῦς, ἀδελφοί, καί τὴν
πρὸς αὐτοῦ κοινωνίαν. Οἱ γάρ
τοιούτου ψευδοπαιστόλου ἐργατῆ
ὁλοῖο μετασχηματίζοντο εἰς ἀπο-
στόλους Χριστοῦ... Στήκετε κρα-
τύντες τὰς παραδόσεις, ἵνα μὴ
ἐκπέσῃτε τοῦ ἰδίου στηρίγματος»
(Περιοδικόν «Ἐρ» συνειδητοῖς
2006δ). «Εἶναι τὸ ἔπρον θηρίον τὸ
φέρων κέρατα ἄρνιου. Αὐτὸ συμβό-
λίζει πνευματικὴν δύναμιν συντρέ-
χουσαν εἰς τὴν ἐγκράθιστρον τοῦ
ἀσεβοῦς κράτους τοῦ ἀντίχριστου.
Εἶναι ὁ ψευδοπροφήτης αὐτοῦ
οὐνότως κύριοι ἐκπρόσωποι ἦσαν
τότε τὸ εἰδωλολατρικὸν ἱερατεῖον,
ὅπερ διεδέχθησαν ἐκτοσε αἱ παν-
τοιαί ἐκδηλώσεις ἐπὶ τοῦ πνευματι-
κοῦ πεδίου εἰς ἃς ἔδεν νὰ περι-
ληφθῶσιν καί αἱ αἰρέσεις καί πάσα
ὕπὸ τῶν ἀναξίων Ἐκκλησιαστικῶν
ἡ λειτουργιῶν παραποιήσις τῆς
χριστιανικῆς ἀληθείας καί τοῦ χριστι-
ανοῦ ἰδανικοῦ» (Ερρηγεία Κ. Δ.
ὕπὸ Παναγ. Τρεμπέλα).

Τὸ συμπέρασμα γινάινει ξεκάθα-
ρα, δυνατὰ καί ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ ἴδια
τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ πού εἶπε γιὰ τὸν ἐρχομὸ

Ἐπíteται ἀναθεματισμὸς τῆς Κυβερνήσεως ἐξ αἰτίας...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῶν, καί ὅχι τὴν σατανικῶς καί
ἀμεταννοτήτως ἐμμενόντων στὴν
διαστορὴ τῆς ἀληθείας καί τῆς
ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καί
ὀντολογίας.

Διακρινοί, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου
Τριῳκικοῦ Θεοῦ, ἀγωνιζομένη ἐπὶ
τῆς Γῆς, σηλημένη τὴν πολυποικίλη
τραγκόπητῃ τῆς εἰδεχθῶς ἀμαρτίας,
ὡς ἀποκοτῆς καί σκάσης ἀπὸ τὴν
κοινωνία μὲ τὸν Ζώντα Θεο, τὸν
Δη-
μιουργὸ τῆς ζωῆς, καί ὅχι τὸν ἀμα-
ρτωλὸ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο περιέλα-
πει διὰ τῶν εὐχῶν καί τῶν ἱερῶν
μυστηρίων τῆς καί περιβλήσει μὲ ἀσπ-
ρὴ σταγὼν καί συμπεθέσει, ἐφαρμό-
ζοντας κατὰ περίπτωσιν τὴν ὁκο-
νομία, μέσω τῆς ὁποίας ρυθμίζει τὴν
ἐπιστροφή καί ἀνάνηψιν τοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία σεβεται
τὴν προσωπικὴ καί ἰδιωτικὴ ζωὴ
κάθε προσώπου, ὡς ὑπεύθυνη ἐλευ-
θερῇ ἐπιλογῇ. Δέν ἔχει πρόθεσιν
οὔτε νὰ ἐπέμειν ρασιστικά οὔτε νὰ
ἀναστειλεῖ δικαιώματα καί ἐλευθε-
ρίες.

Ἡ ἀπενεχοποίησις, ὁμως, τοῦ
ἐγκλημνισμοῦ τῆς ἀνατροπῆς τῆς
ἀνθρωπίνης ὀντολογίας καί φυσιο-
λογίας, μέ τὴν θεσμικὴ ἀναγνώριση
τῶν αἰσχίστων παθῶν τῆς ὁμοφυλι-
κοφιλίας σήμερα, τῆς παιδοφιλίας
αἰρίου (βλ. Ὀλνδανία) καί τῆς κηνο-
βασίας μεθασίου (βλ. Γερμανία),
ἀποτελεῖ ἀσυγγνώμη καί τε-
ρατώδες κακούρηγμα εἰς βάρος τοῦ
αἰώνιου Θεοῦ καί τῶν ἀνθρωπίνων
ὄντων, τὸ ὁποῖο ἐξισμενεται πλήρως
μέ τὴν ὑβρὶ τῶν Σοδόμων καί Γο-
μόρρων. Ἡ δθώσιον, ὑποστήριξη
καί παρουσίιση τῶν αἰσχρῶν καί
ἀτίμων παθῶν ὡς φυσιολογικῆς κα-
ταστάσεως καί ὡς ἁπλῆς διαφοροπε-
τικῆς προσορκεί τὴν τὴν παναν-
θρώπινη συνείδηση, ἡ ὁποία ἀνά
τούς αἰῶνες γνωρίζει ὡς φυσιολογι-
κὴ σεξουαλικὴ συμπεριφορά τίς σχέ-
σεις ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα καί τὴν
γυναῖκα, στὸ ἄρσεν καί τὸ θῆλυ. Ὑ-
ποῖται ἡ ἀνθρώπινη φυσιολογία καί
ὀντολογία. Κάθε ἄλλη σχέση ἀνα-
τρέτει τὴν ἀνθρώπινη ὀντολογία,
ὡς παρὰ φύσιν ἐκτροπή, ἡ ὁποία δέν
παρατρεῖται οὔτε καί στὰ ζῶα, πα-
ρὰ τὰ κατασκευασθέντα «ντοκιμαν-
τέρ» τοῦ Σινιστικοῦ συστήματος.

Ἡ Μέρκελ κάλεσε ὁλοος τοῦ

’Ο π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος Πατριάρχης καί...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

να προσεγγίσουμε αὐτή τὴν λαμπτή-δυνα χωρὶς νὰ καοῖμε καὶ χωρὶς νὰ πυρλωθοῦμε.

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅπ’ ὁ μακαριστὸς π. Ἐπιφάνιος, ἐκοιμήθη τὴν 10ῃ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου. Μία ἡμέρα μετατὴν κοίμησή τοῦ ἁγίου Νεκταρίου. Ἡρθε νὰ συναυθαρήσῃ πλήρῳ τὸν Ἄγ. Νεκταρίου, τοῦ ὁποῖου καὶ ὑπῆρξε συνεχιστὴς τὸν φωτισμὸ τοῦ Γένους μας. Θά μού ἐπιτρέπειτε νὰ πῶ ὅτι καὶ ὁσὶ ἄλλοι Ἅγιοι Πατέρες ἀστρά-ψαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας στὸ σπέρμα τῆς Ἐκκλη-σίας μας, σὺγχρονον ἀλλὰ μεγαλύτερας ἡλικίας τοῦ π. Ἐπιφανίου, ὅπως ὁ μακα-ριστὸς π. Φιλόθεος Πατρι-σκειυπόπουλος ὁ π. Ἀμφιλό-χος Μακρῆς, ἔχαν μὲν σὰν κλητήρια δύναμη τὴν μαθητεία τους πλῆρῳ τὸν Ἄγ. Νεκταρίῳ, ἐλάμβαν-ον, ὅμως, καὶ ἀπὸ τὸν π. Ἐπιφάνῳ ἐν-σχιστὴ καὶ ἀνανέωσαν αὐτὴν τὴν ὠδή-σιν, ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὸν Ἄγ. Νεκτάριῳ.

Στὴν ἡλικία τῶν 18 ἐτῶν –δὲν πι-στεύω ὅτι υπερβάλλω– ὁ π. Ἐπιφά-ριος εἶχε ὁλοκληρώσει τὸν προσωπι-κὸ του ἀγῶνα, τὸν ἀγῶνα τῆς δορυβ-σεως τῆς ψυχῆς του καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μετὰ ἔμενε γὰ μᾶς, γὰ νὰ μᾶς ἐνοήσῃ, γὰ μᾶς φωτίσῃ, γὰ μᾶς συνητεῖ καὶ νὰ στῇρῇ τὴν Ἐκκλησίαν. Κατ’ ὀγκυκὸ εἶχε πεί καὶ ὁ ἴδιος ἀργότερα σὲ κάποι-ον μαθητὴ του.

Κάποτε, λίγα χρόνια πρὸ τῆς κοιμῆ-σεως του, ὁ π. Ἐπιφάνιος μὸ ἔλεγε– σὺ συμχερᾶστε μὲ αὐτὸν τὸν ἐνικό, γιὰτὶ δὲν θέλω νὰ ἐπιβάρυνω κανένα ἀπὸ τοὺς ἄλλους Πατέρας, θέλω νὰ ἔχω ἀκεραία τὴν εὐθύνη τῶν λεγομένων μου– σὲ μίᾳ ἀγρυπνία σὺνός. Τρεῖς ἱεράρχες, μὸ ἔλεγε: Ἐδκασιμὸ εἶνὼν ὁμολογᾶ ὅτι μπορᾶ νὰ ὠμλήσῃ περὶ παντός ἐπιστοπῷ! Βέβαια, διαβάς ἀδόκτοτα. Τώρα, μετὰ τόσα χρόνια, πι-στεύω ὅτι ἔγωμ καλὰ 4-5 πράγματα.!

Αὐτὸς, λοιπὸν, ὁ τότε δεκαετοῖς ἐτῶν νέος, περιεργόμενος μίᾳ μέρᾳ τὰ βιβλιωπιελία εἶδε καὶ ἐνα βιβλίον, τοῦ ἀρετικῷ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τοῦ Θεο-δωρίου Λαυραῖῳ, τὸ ὁποῖο ὁ συγ-γραφεὺς ἤρπετο ὅτι ὑπάρχουν πνευ-ματὰ καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ ἔδι-νε μεταφορικῆς ἐρμηνείας στὶς Ἀγιο-γραφικὰς ἀναφορὰς γὰ τοὺς δαίμονες, ὡν Προτεσταντισμὸς, Ἐυαγγελισμός. Τότε, λοιπὸν, ὁ π. Ἐπιφάνιος, πῆρε τὸ βι-βλίον αὐτὸ καὶ μέσα σὲ λίγα χρόνια, βίαν ἔσχεν 22 ἐτῶν, εἶχε ὁλοκληρώσει τὴν ἀνάλυσή του μὲ τὴν μελέτη του **“Ἁγία Γραφή καὶ τὰ πονηρὰ πνεύ-ματα”**, ἡ ὁποία, ὅσο γνωρίζω, εἶναι ἡ μοναδικὴ μελέτη ποὺ ὑπάρχει παγκο-σμιως πᾶνω σὲ αὐτὸ τὸ θέμα!

Σ’ αὐτὴν τὴν μελέτῃ βρήκαίς κανεῖς ἂν ἐνγύριος σχεδὸν ἀπὸ στήθους καὶ, ἂν ὄχι, πάντως ἐνγύριος ἀπολύτως τὰ νοήματα Παλαΐας καὶ Κανὼνς Διαθή-κης. Καὶ οὐ’ αὐτὸ ἀντικειμενικὸν τὸ ὅτι ποὺ σὺντομα, μετὰ ἀπὸ πολὺ μικρὸ διάστημα, ὡς δίκαιον, ἀνέλαβε τὴν ἐπιμέλεια τῆς πειντόμας **“Φιλοκα-λίας”**, ἡ ὁποία μέχρι τότε δὲν εἶχε καμ-μία παραπομπή, καὶ ὁσοι τὴν ἔχετε προσεγγίσει, γνωρίζετε ὅτι τώρα δια-θέτει πλήθος Ἀγιογραφικῶν παρα-πομπῶν, Παλαΐας καὶ Κανὼνς Διαθή-κης, ἀλλὰ καὶ ἄλλων Πατερικῶν συγ-γραμμάτων, τῆς ὁποίας κέντρημα σὲ μίᾳ ἐποχῇ ποὺ δὲν ὑπῆρχαν τὰ βο-θηήματα, τὰ ὁποία ὑπάρχουν σήμερα.

Ὁ π. Ἐπιφάνιος, μποροῦμε, λοι-πὸν, νὰ ποῖμε ὅτι εἶναι καὶ ἕκ τῶν θε-μελιωτῶν τῆς ἀντιπροστασιατικῆς ἐκτορείας τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἀντι-προτεσταντικῷ τῆς ἀγῶνος. Καὶ δὲν εἶναι τυχαῖο, ἀλλὰ ἐφελκίστα στὸν π. Ἐπιφάνιον, τὸ ὅτι στὴν ἰδία ἐποχῇ ἄρχισε καὶ ὁ μακαριστὸς π. Ἰωὴλ Παν-νακόπουλος νὰ ἀσχολεῖται πὸ ἐντα-κτικὰ μὲ αὐτὰ τὰ θέματα. Γιατὶ τοῦ ἄρε-σε πάντα τοῦ π. Ἐπιφανίου, ὡς μι-μητῆς τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἦταν, νὰ κρύ-βεται πίσω ἀπὸ ἄλλους. Νὰ προβάλ-η, νὰ προωθῇ ἄλλους καὶ ἐκείνους νὰ μὲν στὴν ἀράκεια. Ἀλλὰ ὅσο καὶ ἂν δὲν προσπάθωνται νὰ κρυφτῇ, αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ, γιὰτὶ ὁ Χριστὸς μέσα του δὲν ἐπέτρεπε πάντοτε νὰ συστῇλῃ τὸν ἐαυτὸ του.

Θὰ ἔλεγα, ἐπίσης, ὅτι εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους, τοὺλάχιστον τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, δασκὰς, ὁ ὁποῖοι πᾶλεμ μὲ τὸν Χριστὸ τόσο πολὺ πᾶν τὸν ἀνθρώπινον. Μοῦ ἔλεγε κάποτε, μετὰ τὴν τέλεση ἐνὸς ἱεροῦ Εὐχελαίου, **“Ἐπὶἀσσια μὲ τὸ Θεὸ! Εἶχα τὴν αἰσθή-ση ὅτι ἐπέλαμνε μὲ τὸ Θεὸ ὑπερ τοῦ ἀσθενεῖν!”** Δὲν ὑπῆρχε αἴτησις τοῦ π. Ἐπιφανίου ποὺ νὰ μὴ πραγματοποιῇ ἥ. Ἦταν ὀδυνοὶ νὰ μὴ πραγματοποιῇ τὸ ὅτι εἶχε ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τὸν ἁγίον Νεκτάριον, ὁποῖοι μέχρι τῆς κοιμῆσεως τῆς ἡτῆν ὁ ἄμεσος βοήθος καὶ, πιστεύω, τὸ μοναδικὸ στῆριγμα. Κάποτε, μπροστὰ μου καὶ σὲ δύο ἄλλα πρόσωπα ἐρω-τήθηκε: **“Γέροντα, δὲν αἰσθανθήκατε ποτε τὴν ἀνάγκη νὰ στῇρηθῆτε σὲ κά-ποιον. Τῆς μεγάλης, τῆς δυσκόλες στιγμῆς, τῆς περὶσσεύσε μῆος σας?”** Στά-θηκε ἰσὺ ἀνύσωνος καὶ εἶπε: **“Τώρα ποὺ τὸ λές...”**. Ὡς ἐκεῖ! **“Τώρα ποὺ τὸ λές...”**.

Ἡ Γερώντισσα Ἀλεξάνδρα ἦταν ἐκεῖ-νὸς ποὺ εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ πῶς κα-ταργεῖται ἡ διακρίσι τῶν φύλων. Ὅποιος γνώρισε τὴν Γερώντισσα Ἀλε-ξάνδρα, ἔβλεπε καὶ κατανόουσε, ἔστω καὶ ἀπὸ μακριά, τὸ πῶς θὰ ἦταν ἡ Ὑπεργία Θεοτόκος. Τὸ πῶς μὴ γυ-ναῖκα μπορεῖ νὰ κἀνὸ τοὺς κληρίκους νὰ τῆς ἀσπάζονται τὸ χερὶ! Πῶς μὴ γυ-ναῖκα μὲ τόσο ἀνδρὸς φρόνημα στά-θηκε ἐν μέσω τοῦ ὁδύτου ποὺ ἦταν καὶ ἡ κατωκία τοῦ πατρός Ἐπιφανίου στὴν ὁδὸ Μακεδονίας 24. Ἦταν ἐνὸ ἄρστο καὶ ἐκεῖ, κατὰ πᾶν τὸ πρῶτον, τὸ ἄρστο τῆς ἐδῶ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ οικο-δόμησε. Ὡστόσο, δὲν ἔβλεπες σ’ αὐτὸ τὸ ἄρστο τὴν ἀπόστασι. Καὶ κυρίως, δὲν ἔβλεπες τὴν ἀπόστασι ἐκείνου ποὺ εἶχε τὴν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ, τὴν

ἐξουσία ποὺ – ὅπως ἀκούσαμε σήμε-ρα στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλι– ὁ Κύριος ἔδωσε στοὺς μαθητὰς Του, τὴν ἐξου-σία ποὺ εἶδε ὁ Ἅγιος μας Ἐπιφάνιος στὸν καθένα μας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχαν ἀντήλκη καὶ τὸ φρόερ ἦταν βαθὺ γὰ μᾶς. Δὲν ἀντήλαμε αὐτὰ τὰ ὁποῖα μᾶς εἶδε πλουσιως. Παρηγο-ροῦμεθα, ὅπ τώρα, μετὰ τὴν κοίμησή

του, εἶχε περισσότερες δυνατότητες νὰ μὸς προσεγγίσῃ, περισσότερες δυνα-τότητες νὰ μᾶς παραβῇ, ἀφοῦ τοῦ ζήτηρουμε νὰ μᾶς παραβῇ τὸ αὐτε-ξουσίᾳ μας καὶ νὰ γίνῃ ἐκεῖνὸς τὸ ἀρε-τικὸς μας, νὰ γίνῃ ἐκεῖνὸς ὁ Πνευματικὸς ὁδῶνς μας καὶ ἡμεῖς ὑποτακτικοὶ του.

Ὁ μακαριστὸς Γέροντας δασκῆτεσε ἀπὸ τὰ μικρὰ του χρόνια, ὅπως εἶπα, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ δασκτικὸ του πνεῦμα, παρ’ ὅτι εἶναι δαχύτο σὰ συγγραφέα τοῦ του, πολὺ λίαν γνωρίζον τὸ πῶς τὸ ἔκανε μὲ μοναδικὸ τρόπο πράξῃ, χωρὶς νὰ γίνετα ἀνλήπιτος. Πῶς ἐκρύβε τὰ δάκρυα τοῦ ἀνοικεικλινόντος τὰ μάτια του, γὰ νὰ συγκαταποιεῖ τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ βλέμαρά του καὶ νὰ μὴ φαίνον-ται... Τόσο συγχεῖ, μάλιστα, ἐπανάμω-βοντο, ὥστε μερικὸι νόμικαν ὅτι εἶχε κάποιο “τίκ” σὰ μάτια τοῦ!

Ἐφθεσε στὸ σμῆμα νὰ μὴ μπορῇ νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τῆς ἀγρυπνίης, ποὺ ἔκανε νέος καὶ ποὺ ἐμεῖσαν ἀγνύσας. Μοῦ ἔλεγε χαρακτηριστικῶς: **“Κάποιος παλαιὸς πολιτικός δὲν εἶχε ἀποκτήσῃ δικὴ του κατοικία, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀποβῇ, εἶχε στοὺς δίκους του. Στὴν πλάκα τοῦ τάφου μου νὰ γράφετε: “Ἐπι-τέλειος ἐπταετίαθῃ”. Στὸ δικὸ μου τάφο θὰ γράφετε: “Ἐπιτέλειος ἐκοιμήθῃ”!**

Ἡ δασκὴν ψυχῆς καὶ σωματός του ἦταν τέλει, ὥστε ἐγνε ὅπως ὁ Χρι-στὸς. Παρότι εἶχε ὅλα ὅλα μὴ ἀνέτε-ρο τοῦ Πατριάρχου, ὁσχεῖως ἂν ἀνῆρ-θήκε τοὺλάχιστο δύο φορὲς νὰ γερο-τονηθῇ Ἀρχιερεῖς, εἶχε χειροτονηθῇ ἀπὸ τὸ Χριστὸ μᾶς καὶ γι αὐτὸ ἐπέμ-νε καὶ δὲν ἤθελε νὰ χειροτονηθῇ ἀπὸ ἀνθρώπου, γὰ νὰ δεῖξῃ σὲ ὅλους ἡμᾶς, ὅτι οἱ βαθμοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν μὲν μεγάλη σημασία, ἀλλὰ μ-εῖστου σημασίας εἶχε τὸ πῶς καὶ **ποῖους γενοισυνεῖ ὁ Χριστὸς μᾶς!** Εἶναι σημαντικὴ ἡ ἐπισημάνση τοῦ Θεοῦ Χριστοστομίου γὰ τῆς ἐκκλησια-στικῆς χειροτονίης: **“Ὁ Θεὸς οὐ πάν-τως γενοισυνεῖ, ἀλλὰ διὰ πάντων ἐνε-ργεῖ, διὰ τὸ σωθῆναι τὸν Ἄνθρωπον”**.

Ὁ π. Ἐπιφάνιος εἶχε χειροτονηθῇ Πατριάρχης τοῦ Γένους μᾶς! Δὲν εἶναι υπερβολὴς ἡ συναυθαρήμασι αὐτὸ ποὺ λέω. Ὑπῆρξε Ἀρχιστράτηγος τῆς Ἐκκλησίας! Ὅταν κάποιος ὁ Γεροντῆς εἶχε, ὁ πρῶτος Πνευματικὸς μου, ὁ π. Σίμων, γὰ πρῶτῃ φορὰ τὸν συνάντη-σε, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ (τότε ἀπλῶς μαθήτευτα στὸν π. Ἐπιφάνῳ, καὶ, ὅταν ὁ π. Σίμων ἔπαυσε νὰ ἐπικοινωνῇ ἐπι-γὰ, ἔγινε καὶ πνευματικὸ παιδί τοῦ πατρός Ἐπιφανίου), τοῦ εἶπε: **“Εὖς, Ἐπιφάνιε, διοικεῖς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος!”** Καὶ πράγματι, εἶσι ἥσαν τὰ πράγματα. Αὐτὸς διοικούσε καὶ συνῶνιζε ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο του, ἀπὸ τὴν ἀπλή του κατοικία συνῶνιζε ὅλες τῆς πνευματικῆς δυνάμεις τοῦ τό-που μᾶς. Πόσες φορές παρῆσθην μάρτυς ἰδίως τοῦ ποὺ ἦσαν τὰ γεγο-νότα μὲ τὴν Πολιτεία ποὺ ἤθελε νὰ λε-ηλατήσῃ τὴν περιουσία τῆς Ἐκκλη-σίας, τηλεφωνῶντες μὲ ἀγῶνια πρὸς τοὺς Ἀγιορείτας Πατέρας λέγοντάς τους: **“Θὰ εἰσθε ρωμαιοὶδες, ἀν δὲν κἀμετε κἀμεῖνα! Ἄν δὲν ἀνισταθῆτε, θὰ εἰσθε ἀνέμοι τοῦ Ἁγίου Ὅρους καὶ τῶν προκατόχων σας!”** Καὶ μετὰ ἔλε-γε σὲ ἡμᾶς: **“Στείλει ἑπιστολὰς στοὺς Ἀγιορείτας, νὰ τοὺς συγκαλέσῃ νὰ τὴν παρηρρίσῃ τους, νὰ ἐνδοασταθῶν καὶ νὰ ἐνοχυθῶν!”**.

Αὐτὰ εἶναι μικρὰ ψήγματα, ὄχι δὴ ἡ πραγματικότητα, γιὰτὶ ὁ π. Ἐπιφάνιος δὲν εἶναι ἐνὰ πρόσωπο, εἶναι μίᾳ ἐπο-χῇ. Εἶναι ἡ ἀνακαινισμὸς εἶναι τὸ ζυνά-νεμα τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου στὴν ἐπο-χὴ μας. Μᾶς ἔδειξε πῶς ὁ Χριστὸς ἦταν πρὸςπὰς καὶ ταυτόχρονα ἀπρό-σπας. Ὅχι λόγῳ ἀξίωματι! Πολλοὶ ἀνθρώποι δὲν ἔχουν ἀεῖα ἀλλὰ ἔχουν ὁδῶματα ἐκφράζον αὐτὸ τὸ ἀσπᾶστο, ποὺ δὲν διασκέττει ἡ μεγα-λειότης τοῦ ὁκείματος. Ὁ π. Ἐπιφάνιος ἦταν ἀπρόσπας ὅταν ἐπῆρτε, γιὰτὶ εἰδεχνε τὴν ἐξουσία ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ Θεὸ. Κάποτε, μετὰ τῆς δημιουργία τοῦ Ἐκκλησιαστικῷ ζητήματος καὶ τὴν ἀναταραχὴ στὴν Ἐκκλησία λόγω τῆς ἀδικίᾳ ἐκθρόνισθης 12 Μητροπο-λίτων, συνῆεπτε νὰ συναυθαρήσῃ ὁ Ἀρχιεπισκοπὸς Σεραφεὶμ μὲ τὸν π. Ἐπιφάνιον. Καὶ μοῦ ἔλεγε ὁ μακαριστὸς π. Ἐπιφάνιος: **“Τύρισε ὁ Αρχιεπισκο-πος πρὸς τὸ μέρος μου, ἀλλὰ δὲν μπο-ροῦσε νὰ μὲ ἀπειθῇ, δὲν μπορούσε νὰ μὲ κοπῇ, γιὰτὶ εἶχε ἐσωτερικὸ ἔλεγχῳ”**. Ἐκρυμν, ὅμως, ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, τὸ πῶς προσήγγιζε ἀργότερα τὸν μακα-ριστὸ Αρχιεπισκοπὸ καὶ πόσα τοῦ εἶπε, πόσα τὸν συμβουλοῖτο, ὅταν τὸν εἶχε καπὸτὴν καλέσει στὸ στήπῃ του. Πόσα συμβουλοῖτο τὸν Πρόεδρο τῆς Δη-μοκρατίας, τὸν κ. Σαρτζετάκη, ὅταν τὸν ἐδέχεθ’ στὸ Προεδρικὸ Μέγαρο. Καὶ πόσα τὸν καίκεπρε, ὥστε, ἐνὺ τρεῖς-τέσσερις φορὲς σπῆκῆκε ὁ π. Ἐπι-φάνιος καὶ ἐπεχίρεισε νὰ φύγῃ, γιὰτὶ ἤξερε ὅτι αὐτὸς οἱ συναντήσεις δὲν διαρκοῦν πολὺ, ὁ Πρόεδρος τὸν ἐκρά-τισε ἐκεῖ ἐπὶ ὥρες καὶ συζητήσαν ὅλα τὰ θέματα τῆς Πατρίδος μας.

Καὶ αὐτὰ εἶναι λίγα καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα γνωρίζω ἐνῶ, πόσα ἄλλα θὰ γνωρι-ζοῖ ὁ στενότερος συνεργάτης του, τὰ ἡγιασμένα πνευματικὰ του παιδιὰ! Πό-σα θὰ γνωρίζουν ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν ὑψ-κτα καὶ ἡμέρα κονιά τοῦ!

Αὐτὸ τὸ ὅπιο σήμερα ἀπολυμβά-νουμε, τὸ ἱερὸ Ἡσυχαστήριον, τὸ ὁποῖο καὶ ἐθεμελιώθη καὶ ἀνῆγειρε ὁ π. Ἐπιφάνιος, μὲ συνδέει καὶ μὲνα κατὰ

καί...

κάποιον τρόπο, καὶ θὰ τὸ ἀναφέρω σήμερα, μετὰ ἀπὸ 35 χρόνια, γιὰτὶ αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ, φανερώσει γὰ ἅληλη μίᾳ φορὰ τὸ πῶς ἐκρύπτετο συνεχῶς ὁ π. Ἐπιφάνιος.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ συνθεῖ τὸ Τι-μικὸ τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ Ἡσυ-χαστηρίου, συνῆεπτε ἐνα πλήρες ἐρω-τηματολόγι καὶ μὲ ἐκάλεσε καὶ μοῦ εἶπε: **“Εὖς θὰ στείλῃς αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα μὲ τὴν ὑπο-γραφή σου στὶς ἱερῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ὅρους, τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσολήμων, διὸν ἀν ἐγὼ τὰ στείλω μὲ τὸ ὄνομά μου, θὰ ποῖν”** Μὰ αὐτὸς τὰ γνω-ρίζε, γιὰτὶ μᾶς ἐρωτᾶ: **“θὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὸ, μὴ πῶς καὶ τοὺς ἐλέγξῃ. Σοῦ σὰν νέος κληρίκος, δὲν θὰ σὲ παρεγγῆγη κανεῖ”**. Ἦταν, ἔδειξα, 19 Ἀπρι-λίου τοῦ 1980, ὅταν υπεγράψαμεν αὐτὰ τὰ κείμενα καὶ ἤρχοντο οἱ ἀπαν-τήσεις τῶν ἱ. Μονῶν στὸ στήπῃ μου καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς τῆς παρεδρία. Τὸ τε-λευταῖο ὅμως καθυστερήσε πολὺ νὰ ἔλθῃ καὶ, ὅταν τοῦ τῆς ἐπείστεμα, μοῦ εἶπε: **“Κράτησε τὸ αὐτὸ γὰ ἐνθύμιόν!”** Ὅπωςδῶθηκε αὐτὸ δέχνη ὅτι μὲ κάθε τρόπο ἐκρύβε τὸν ἐαυτὸ του καὶ ταυ-τόχρονα εὐρίσκει καὶ μίᾳ εὐλογίᾳ ἐκ-καλοῖτο, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ καταλά-βῃ ὅτι αὐτὸ ἦταν πράξῃ ταπεινότησεως, ἀλλὰ ὅτι ἦταν πράξῃ ἀπλήρης διακρίσε-ως καὶ πράξῃ ποὺ θὰ ἔφερε περισσό-τερα ἀποτελέσματα σὲ αὐτὸ ποὺ ζή-τουσε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ὁ μακαριστὸς π. Ἐπιφάνιος, μᾶς λέειπαι πάρα πολὺ σήμερα. Ὅσο ζῶσε, συναργάζετο μὲ Πατέρας ποὺ εἶχαν ἀγνύσωντο φρόνημα καὶ ἀρετὴ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κοίμησή τους, εὐρί-σκε τὸν τρόπο νὰ ἐργασθῇ μὲ ὁποῖαν-δήποτε εἶχε μίᾳ καλὴ διάθεσι, γὰ νὰ ἀφῆται αὐτὸ τὸ πλῆρημα τῆς Ἐκκλη-σίας καὶ ὁ Κλῆρος. Δυστυχῶς, τέτοια πρόσωπα ὄχι μόνο δὲν παρουσιάζον-ται συχνά, ἀλλὰ οὐ καὶ κατὰ προσ-έγγισι τῆς προδιαγραφῆς ἐκείνου. Τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Ἐκκλησία μας γεμιάζε-ται. Καὶ παρακολουθεῖ κανεῖς, καὶ θὰ μοῦ συγχωρήσωντο οἱ Σεραφειμίται Ἀρχιερεῖς νὰ μεταφέρω τὸν πόντο ποὺ εἶχε τὸ πλῆρημα τῆς Ἐκκλησίας: **Τὶ περιεμῶνουμε; Ἰδεῖν τὸ τέλος; Περι-μῶνουμε νὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάς Γαλιλα, Ἀγγλία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, ὅπου ἡ Ἐκκλησία δὲ εἶναι τὸ “δια-κοσμητικὸ” τῆς Πολιτείας; Τὶ περι-μῶνουμε;** Εἶναι συναρπαστικὸ ἐνα ἀπὸ τὰ κείμενα τοῦ π. Ἐπιφανίου ποὺ ἐξη-γεῖ καὶ ἀναλύει τὴν φράσι τοῦ Συντά-γματος τῆς Πατρίδος μας ὅτι **“ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζετῃ Κεφαλὴν Αὐτῆς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.”** **“Κατανοεῖτε, λέ-ει, τὶ πυρηνικῆς δυνάμειος εἶναι ἡ φράσις αὐτή: Τὸ ἴδιο τὸ Συντάγμα τῆς Ἑλλάδος παραδέχεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Θεοδιδρυτον καθι-δόντος. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, δὲν ἔχει καμμία προέλευσις ἐκ τῆς γῆς, ἀλλὰ διοικεῖ τὰ πάντα στὴν γῆ. Διὸ ὁ Χριστὸς εἶχε πᾶσι πάντα ἐξουσίαν, ὅχι μόνο ἐν Οὐρανῷ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γῆς”**.

Αὐτὴ τὴν ἐξουσία πρέπει καὶ πάλι, ἔμεῖς οἱ κληρίκοι, νὰ τὴν ἀποκτήσουμε μὲ κάθε τρόπο. Δὲν εἶναι δυνατόν, **ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας νὰ παραδοθῇ ἡ Ἑλλάς!** Δὲν εἶναι δυνατόν, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας νὰ πᾶνε εἰς μάτην οἱ κό-ποι τῶν ὁλων τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ μό-χοι, τὰ αἵματα τῶν Ἁγίων Πατέρων μᾶς Ἀκούειν ἀπὸ πολλοὺς: **“Προ-συχὲ! Ὁ Θεὸς θὰ δεῖξῃ!”** Προσευχὴ! βεβαίως, ἡ ἀρετὴ, ἡ μέση καὶ τὸ τέλος, ἡ ἐν παντὶ κοίμη καὶ τότῳ, **ἀλλὰ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ δὲν προσευ-χόμεθα μόνο γὰ νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ φανηγό μᾶς, δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ περιεμῶνουμε μόνο διὰ τῆς προσ-υχῆς! Διὸ ὁ Θεὸς θέλει καὶ θυσίαι!** Δὲν θέλει μόνο νὰ μιλῶμε μὲ Ἐκεῖνον στὸ ταμίον μᾶς καὶ οὐσιαστικὰ νὰ μιλάμε μὲ τὸν ἐαυτὸ μᾶς καὶ νὰ λέμε τὸν καμῖ καὶ τὸν πόντο ποὺ εἶχε ὁ κα-θένας μας.

Ὁ π. Ἐπιφάνιος ὡς στρατηγὸς τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς καλεῖ σήμερ σὲ συ-στράτευσι! Τὸ ἱερὸ του Μνημοσύγιον πρέπει νὰ γίνῃ παλαικὸ συλλαλητή-ριον! Ὅχι μὲ πᾶνὸν καὶ νιουνοτικῆς, ἀλλὰ μὲ ἀνθρώπωνος ποὺ θὰ στέκου! Θὰ στέκου καὶ θὰ ἐμφανισθῇ, ἔστω σφο, ἀθάνατο, καὶ τέλειο Θεὸ. Πῶς μπορούμε νὰ περιορίσωμε τὸ νοῦ μᾶς σὰ τέπερασμα, στὴ “κοσμία” τοῦ κόσμου τοῦτου, στὰ πρόσκαιρα καὶ στὸν θάνατο.

Ἦταν ὁ π. Ἐπιφάνιος ὁ πρῶτος ποὺ εἶπε: **“Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ ὁ Θεὸς θέλει καὶ θυσίαι!”** Δὲν θέλει μόνο νὰ μιλῶμε μὲ Ἐκεῖνον στὸ ταμίον μᾶς καὶ οὐσιαστικὰ νὰ μιλάμε μὲ τὸν ἐαυτὸ μᾶς καὶ νὰ λέμε τὸν καμῖ καὶ τὸν πόντο ποὺ εἶχε ὁ κα-θένας μας.

Ὁ π. Ἐπιφάνιος ὡς στρατηγὸς τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς καλεῖ σήμερ σὲ συ-στράτευσι! Τὸ ἱερὸ του Μνημοσύγιον πρέπει νὰ γίνῃ παλαικὸ συλλαλητή-ριον! Ὅχι μὲ πᾶνὸν καὶ νιουνοτικῆς, ἀλλὰ μὲ ἀνθρώπωνος ποὺ θὰ στέκου! Θὰ στέκου καὶ θὰ ἐμφανισθῇ, ἔστω σφο, ἀθάνατο, καὶ τέλειο Θεὸ. Πῶς μπορούμε νὰ περιορίσωμε τὸ νοῦ μᾶς σὰ τέπερασμα, στὴ “κοσμία” τοῦ κόσμου τοῦτου, στὰ πρόσκαιρα καὶ στὸν θάνατο.

Ἦταν ὁ π. Ἐπιφάνιος ὁ πρῶτος ποὺ εἶπε: **“Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ ὁ Θεὸς θέλει καὶ θυσίαι!”** Δὲν θέλει μόνο νὰ μιλῶμε μὲ Ἐκεῖνον στὸ ταμίον μᾶς καὶ οὐσιαστικὰ νὰ μιλάμε μὲ τὸν ἐαυτὸ μᾶς καὶ νὰ λέμε τὸν καμῖ καὶ τὸν πόντο ποὺ εἶχε ὁ κα-θένας μας.

Ἦταν ὁ π. Ἐπιφάνιος ὁ πρῶτος ποὺ εἶπε: **“Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ ὁ Θεὸς θέλει καὶ θυσίαι!”** Δὲν θέλει μόνο νὰ μιλῶμε μὲ Ἐκεῖνον στὸ ταμίον μᾶς καὶ οὐσιαστικὰ νὰ μιλάμε μὲ τὸν ἐαυτὸ μᾶς καὶ νὰ λέμε τὸν καμῖ καὶ τὸν πόντο ποὺ εἶχε ὁ κα-θένας μας.

Ἦταν ὁ π. Ἐπιφάνιος ὁ πρῶτος ποὺ εἶπε: **“Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ ὁ Θεὸς θέλει καὶ θυσίαι!”** Δὲν θέλει μόνο νὰ μιλῶμε μὲ Ἐκεῖνον στὸ ταμίον μᾶς καὶ οὐσιαστικὰ νὰ μιλάμε μὲ τὸν ἐαυτὸ μᾶς καὶ νὰ λέμε τὸν καμῖ καὶ τὸν πόντο ποὺ εἶχε ὁ κα-θένας μας.

Ἦταν ὁ π. Ἐπιφάνιος ὁ πρῶτος ποὺ εἶπε: **“Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ ὁ Θεὸς θέλει καὶ θυσίαι!”** Δὲν θέλει μόνο νὰ μιλῶμε μὲ Ἐκεῖνον στὸ ταμίον μᾶς καὶ οὐσιαστικὰ νὰ μιλάμε μὲ τὸν ἐαυτὸ μᾶς καὶ νὰ λέμε τὸν καμῖ καὶ τὸν πόντο ποὺ εἶχε ὁ κα-θένας μας.

«Δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ

“Εκπλήξεις της Ί. Μ. Χίου εις τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας

Μεγάλη ἐκδήλωσις ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν Χίον διὰ τὰ 103 ἔτη ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς νήσου ἀπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν. Εἰς τὴν ἐπέτειον παρευρέθη καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος ἐπεφύλασσε μίαν ἐκπλήξιν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν με τὶς δηλώσεις του, καθὼς ἀνεφέρθη εἰς τὴν γενοκτονίαν τὸν Ποντίων. Ἐκπλήξιν ὅμως ἐπεφύλασσε εἰς αὐτὸν καὶ ἡ Ἱ. Μητροπολις, ἡ ὁποία ὕψωσε μίαν γιγαντώδη Ἑλληνικὴν σημαίαν. Συμφωνίης πρὸς τὴν «STAR PRESS» τῆς 12ης Νοεμβρίου 2015:

«Στὴν πανέμορφη Χίον ὑψώθηκε καὶ κυματίζει ἡ μεγαλυτέρη ἑλληνικὴ σημαία. Ἐχει συνολικὴ ἐπιφάνεια 150 τετραγωνικά μετρα, προκαλεῖται δέος καὶ θαυμασμό. Ἡ γαλανόλευκη, ποὺ χροιάστους γερανός, γιὰ νὰ ψυῶθῃ, ἀποτελεῖ δωρεὰ τῆς Μητροπόλεως Χίου στὴν Περιφέρειαν Βορείου Αἰγαίου καὶ ἡ τοποθέτησή της προκαλεσε ριγὴν

Ὁ Μητροπολίτης Αἰγιαλείας ἀνεκοίνωσε τὴν παραιτήσιν του

Τὸ 2018 ἀνεκοίνωσε ὅτι διὰ παραιτηθῇ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰγιαλείας, Θεοῦ δέλλοντος καὶ ἐφόσον αἱ καταστάσεις τὸ ἐπιτρέπουν. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ» τῆς 9ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἐπὶ 37 ἔτη με κατέζωσεν ὁ Θεὸς νὰ σῶς ὑπηρετῶ χωρὶς ἀνάπαυλα, με πολὺ κόπο, μέρα καὶ νύκτα. Αὐτὸς ὁ κόπος δὲν μποροῦσε νὰ με σταματούνη τότε, ὅταν ἤμουν ῖδη σὲ ηλικία 40 χρόνων στὴν ἀρχιερωσύνη. Ὅμως, σήμερα πρέπει νὰ μειώσω ταχύτητα καὶ σιγὰ - σιγὰ νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σας, νὰ με συνηθίσετε καὶ ἔτσι». Με αὐτὴ τὴν εἰσαγωγή, συγκινημένος ὁ Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος ἀνακοίνωσε τὴν 1η Νοεμβρίου στὴν αἵθουσα τοῦ Κέντρου Νεότητος «ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ», τὴν παραιτήσιν τοῦ τέλους τοῦ 2018. «Ἐγὼ ἀνάγκη νὰ ἀποχωρήσω σταδιακὰ καὶ φεύγω ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ διακονίαν, ὅχι σήμε-

Μητροπολίτης Δράμας: Ἀδόκιμα πρόσωπα ταλαιπωροῦν τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας

Εἰς συνέντευξιν τοῦ ὁ Σεβ. Μητρ. Δράμας ἐπέκρινε τὸν Ὑπουργὸν καὶ ἐξέφρασε τὴν ἀπομὴν διὰ τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ διαδεθῇ πλειοψηφικὸν σταθμὸν, διὰ νὰ μεταδιδῇ τὸ ἱδικὸν τὴν νύμμη. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ δελτίον τύπου τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς τῆς 5ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἐρωτώμενος γιὰ τὸ θέμα καὶ τὸν θόρυβον ποὺ τὴ τελευταίης ἡμέρας ἔχει προκληθεῖ, ὁ Σεβασμιώτατος ἀπάντησε: «Πολλὴ θλίψη μὲς προσέειπονσαν οἱ δηλώσεις αὐτὲς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ πιστεύω πὼς ἐνὶ ἐκείνῃ ἐνδελεχῶς στὸ θέμα αὐτὸ καὶ εἶχε μελετήσει τὴν ὑπόθεσιν κασιβλογραφία, σήμερα δὲ ἦταν πάρα πολὺ θλιμμένος γὰ αὐτὲς τὶς δηλώσεις, ποὺ ἐκατόμηνε».

Στὸ ἐρώτημα ἐὰν πρόκειται γιὰ «ἀτυχή στήγημ», ὁ Μητροπολίτης Δράμας σημείωσε πὼς «ὅτι» «ἄτυχος» δὲν ἐκκράδαι. «Νομίζω πὼς ἐδὼ ἔχομε ἀμέδεια. Ἀμέδεια ἀσυγκυρή- τῃ γύρω ἀπὸ τὸ τί συνέβη στὴν περιοχή τοῦ Εὐεῖνου Πόντου κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἀ΄ παγκοσμίου πολέμου. Καὶ αὐτὸ εἶναι σοβαροτάτο ἀτόπημα κατὰ τὴ γνώμῃ μας», εἶπε χαρακτηριστικὰ.

Ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας ἄνηκει σὲ μία σχολή, ἡ ὁποία ἐπιχειρεῖ «τὴν ἀποκρι- νασιοποίηση τοῦ Ἐθνους καὶ τὴν ἀποδόμησιν ὁλων τῶν ἰδεωδῶν καὶ

Συμπροσευχὴ Ὁρθοδόξων καὶ μουσουλμάνων εἰς τὴν Λέσβον;

Ὁ Ο.Τ. εἶχε πληροκροηθῇ τὸ γε- γονὸς τελέσεως ἐπιμνησυστῶν δεήσε- ως ἀπὸ Ὁρθοδόξων καὶ μουσουλμά- νους εἰς τὴν Λέσβον πρὸς ἡμέρας, ἀλλὰ ἡ ἐκτακτὸς ὁληνηρ κατέστησε εἰς τὴν νήσον ἐκώλυε ἀπὸ τὸ νὰ ἀναπερ- σθεῖν εἰς αὐτὰ. Ὅμως, λαμβάνοντας ἀφορμὴν ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον δημοσίευ- σιν τῆς ἐφημερίδος «ΠΑΤΡΙΣ ΗΡΑ- ΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ» τῆς 10ης Νοεμ- βρίου 2015 σχολιάζμεν τὸ γεγονός:

«Μία συγκινησιακὴ σκηνὴ δια- δραματιστικῆς προχόβης στὴ Λέσβο: Δύο θρησκείαι, ἡ ὀρθόδοξη καὶ ἡ μουσουλμανικὴ, ἐνώθηκαν μτρο- στὰ στὸ δράμα τῶν προσφύγων. Στὸ τρισάγιον τὴν μνήμην τῶν θυμά- των παρουσίῳν ποὺ πνίγηκαν στὰ παγωμένα νερὰ τοῦ Αἰγαίου, τὸ τε- λέστηκαν στὴν Ἐπάνω Σκλάρα παρευ- ρέθηκαν ἐκπρόσωποι ὁλων τῶν ἐκκλησιῶν, πολλοὶ πρόσφυγες, ἐθε- λοντές, γιστροί, Λέσβιοι πολῖτες ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ξένοι δημοσιογράφοι. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θρησκευτικῆς τε- λετῆς τὴν σειρά ἤρσαν οἱ Σύριοι πρόσφυγες. Μὲ μπροστάρη τὸν ἐκπρόσωπο τοῦς ἑβραίον με τὸν μουσουλμανικὸ τρόπο στὴν μνήμην τῶν θυμάτων νααγῶν, ἀγάμεσε ἐν αὐτοῖς καὶ ἄτομα ποὺ εἶχαν χάσει παιδιὰ καὶ γυναικὲς στὸ πρόσφατο πολυκνηρο ναυαγίον τοῦ Μολύβδου».

Πολλὰ δημοσιεύματα με παρόμοι- ον περιεχόμενον πρὸς τὸ παραπεθεῖν ἔκαναν τὴν ἐμφανίσιν αὐτὴ καὶ ἀπὸ

Ὁρθόδοξος τύπος

Οἱ Βουλγαροί, τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον καὶ αἱ «Νεαὶ Χῶραι»

Ἐπειδὴ ὁ Ο.Τ. στηρίζει τὸν δεσμὸν τοῦ Οἴκ. Πατριαρχεῖου, ἐπελεγεῖσθαι εἰς τὰ δύο προ- ηγούμενα φύλλα νὰ προειδοποι- ῶμεν τὸ Φανάρι διὰ τὰ ἀποτελέ- σματα τῆς διασπαστικῆς διὰ τὴν Ὁρθοδοσίαν στρατηγικῆς, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ, ὥστε νὰ ἀλλάξῃ πολιτικὴν. Ἀντὶ νὰ προσεγγίξῃ τὴς Τοπικᾶς Ἐκκλησίας καὶ νὰ καλ- λιεργῇ τὴν ἐνότητά ἐπιτυγχάνει τὰ ἐναντία ἀποτελέσματα. Δυστυχῶς, δι’ ἄλλην μίαν φορὰν ὁ Ὁ.Τ. ὑπῆρξε «φωνὴ εἰς ὅτα μὴ ἀκούον- ται», καθὼς ὁ Παναγιώτατος μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν του εἰς τὴν Βουλγα- ρίαν προεκάλεσε τὸ μένος τῶν Πο- λιτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν, μειώσαν τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Πατριαρχείου. Ἀνεπαρκίως ὅμως τὰ ἄρθρα με ἐξέδχθησαν κρι- τικὴν, καθὼς δὲν ἐνόησαν οἱ Φα- ναριῶται, ποὺ ἄλλοτε ἐφημίζοντο διὰ τὴν διπλωματίαν τοὺς ὅτι, ἂν εἶχον δώσει προσοχίαν εἰς τὰ ὅσα ἐγράφαμε, δὲν θὰ ἔπιπτον εἰς τοιαῦτα σφάλματα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε φορτιστεῖ, σύμφωνα με τὸν βουλγαρικὸ Τύπο, ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κ. Βαρθολο- μαίου νὰ γίνηται ἡ θεία Λειτουργία στὶς ἐκκλησίας τῆς νήπας Μαύρης Θάλασσας καὶ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὅπως καὶ τὴν ἀξίωσιν του γιὰ «ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν αὐλό- γου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἀδριανουπόλιν τὸ ἀνδριάντα τοῦ μητροπολίτου Ἀνθίμου Α΄, ὁ ὁποῖος τὸ 1872 τὴν ἀνακήρυξε Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Πατριαρχείου».

Ἡ ἐθνικὴ σκοπιὰ τῶν γεγονότων

Ἀτυχῶς ὅσοι δημοσιογράφοι ἠσχολήθησαν με τὸ ζήτημα πρῆμ- νευσαν αὐτὸ μὲ μονοσημαντον τρό- πον, δηλ. ἀπὸ πολιτικῆς σκοπιᾶς. Ἡ ἀπομὴ αὐτῇ ὁρδὸς ὑποστηρίζει ὅτι ὑπῆρξεν ἓνας ἐθνικὸς καὶ πολι- τικὸς βουλγαρικὸς ἀνδελλιγισμὸς, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀπὸ τὰ φοβερὰ ἐγκλήματα κατὰ τὴν περίοδον τῆς βουλγαρικῆς κατοχῆς τῆς ἀνατο- λικῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ἀπὸ ὁποῖος φθάει ἕως σήμερα, καθὼς εἰς αὐτὸν ἐρρίχισσε τὸ «Μα- κεδονικόν», δραστηριότητες ἀλυ- τρωτισμοῦ, ὡς καὶ τὰ μεγαλεπήθο- λα σχέδια τὸν 2014, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς ἐναγώνισαν, διὰ πραγμα- τοποιήσαν λαμπρῶν ἐκδηλώσεων εἰς τὰς Πρέσπας, ὅπου εἶχαν ἀνευ- ρεθῇ τὰ δατὰ τοῦ τσάρου Σα- μουὴλ. Ἐπομένως, τὸ αἶτημα τοῦ Πατριάρχου ὑπὸ τὸ πρίσμα αὐτὸ φαντάζει ὡς νὰ ὑπερασπίζεται τὰ ἐλληνικὰ δίκαια. Μάλιστα, συμφώ- νως πρὸς πληροφωνίης τῆς ἐφημε- ρίδος «Ἀξία» 14ης Νοεμβρίου «ὁ κ. Βαρθολομαῖος φέρεται νὰ ἔχει ἐνημερώσει τὸ ἐλληνικὸ ὑπουρ- γεῖο Ἐξωτερικῶν».

Ὁ πρωθυπουργὸς Μιχαὴλ Μπο- ρίσφφ ἀρνήθηκε νὰ συναντήσῃ τὸν Βαρθολομαῖο Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καὶ προέβη εἰς αἰχημρὲς δηλώσεις, τὸ ἀντιπολι- τεύομενο Σοσιαλιστικὸ Κόμμα ζή- τουν περίπτω νὰ τοῦ ἀπαρθεῖ τὸ παράσημο τοῦ τοῦ ἐπέδωκε τὸ πρόεδρος Ροσέν Πλεβνελίεφ, ἐνῷ ἄτομα με ἀναμνηνα κερὰ πραγματοποιήσαν σιωπηρὰ «ἀγρυπνία» στὴν εἰσοδὸ τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου διέμενε.

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λagma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετὴ παρασημοφόρησῆς του ἀπὸ τὸν κ. Πλεβνελίεφ, ἀνέφερε τὸ αἶτημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ- χείου γιὰ ἐπιστοφὴν τὸν ἐκκλησια- στικὸν ἀντικειμένουν ποὺ ἀφαίρε- θηκαν ἀπὸ τὶς ἱερὲς μητροπόλεις καὶ τὶς μονεὶς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, αἷτημα ποὺ θέτει με καθὲ εὐκαιρία, καθὼς οἱ μητροπόλεις τῶν Σερρών καὶ τῆς Δράμας, ἀπὸ τῆς ὁποῖες εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ κειμήλια, ἀνήκουν στὴ δικαιοδοσίαν τοῦ. Τὸ ἴδιο θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ στὴν ἀέντηαν τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν σχέσεων ἐπὶ δεκαετίαι καὶ μάλιστα ἔχει συζη- τηθεῖ ἡ παραχώρησιν, ὡς ἀντάλ- λgamma ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὁστών ἑκ τὸ τσάρου Σαμουήλ, ποὺ ἔχουν

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν τε- λετ